THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IV, No. 4 NOVEMBER 15, 1927 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

THANKSGIVING OFFERING

> The sacrifices of God are a broken spirit; a broken and a contrite heart, O God, thou wilt not despise. — Ps. 51:17.

O, Lord, our God!

Unto Thee would we give thanks!

And we would bring unto Thee, at the close of another season, in which Thou didst spread the beauty of Thy goodness over all Thy works, a sacrifice of thanksgiving that is pleasing in Thy sight!

For Thou, Lord, didst lavish Thy goodness upon us and the benefits Thou didst bestow upon us are without number. And we would remember before Thee this day all the abundance of Thy grace and the inestimable riches of Thy lovingkindness!

As we look about us on this autumn-day and behold the trees of the woods, now shedding the last remnant of their foliage that recently clothed them in a rich garment of beautifully variegated green; and cast a last glance at the fields, now barren, from which we might gather into our barns a golden harvest of barley and oats, of corn and wheat; and consider the now stripped branches of the fruit-tree and the vine, a while ago offering us their rich and luscious products; then, O Lord, shame covereth our faces, because of the doubts and fears, the moments of distrust and the times of murmuring and rebellion against Thee, that so frequently caused us to sin against Thy grace in the season that is now past....

How often did we, anxiously and full of worry and care, lift up our eyes, when day after day the sun rose with golden brightness and the firmament spread itself over us in clearest blue, and fearfully scan the horizon to watch for a promise of rain! How often did we criticise Thy work, O Lord, and complain that there would be no pasture for our cattle, no fruit on the vine, no crops in the field, when abundant showers did not come at our bidding and in our time! And when the clouds did gather and the rain did descend, refreshing the thirsty creature, how we grumbled that it was too late! And how soon, when the clouds did not scatter and were not dispersed according to our schedule, did we complain that whatever might still have been saved of the harvest, now would drown and rot! How distrustful we were, O God, of Thy faithfulness and lovingkindness; how ungrateful we were in the midst of abundance; how small and faithless we revealed ourselves when clouds of trouble lowered!

And now, O Lord....

Now, as we have reached the close of this season and count the blessings Thou didst bestow upon us in Thy grace....

As we consider our benefits and remember Thy works, how Thou didst do all things well, giving rain and sunshine, cold and heat, causing the seed to sprout and the trees to bring forth their fruit, making the season abundantly fruitful and filling our barns with Thy good things; how Thou didst amply provide for man and beast, giving food to the hungry, refreshment to the weary, labor for the strong, abundance for all, bread and wine and oil; how Thou didst help in time of trouble, wert our shield against the enemy, our comfort in sorrow, our strength in affliction; how Thou didst reveal Thy Name unto us, always near to help and lead us, and how Thou didst cause all things to work together for our good....

Lord, our God! then we must cover our faces with shame. Then, on this thanksgiving day, as we remember our own smallness and weakness and frequent murmurings and distrust, we dare not lift up our eyes to heaven!

Yet, Lord, we would praise Thee for Thy goodness....

And bring Thee thanks for Thy mercy.

A sacrifice of gratitude!

Lord, our God!

But, O Lord, how shall we?

How can we express our gratitude to Thee in a manner that may meet with Thy approval?

How shall we appear before Thee in the holiest? What sacrifice, what gift of thanks shall we bring that is acceptable in Thy sight?

Shall we, on this day of thanksgiving prepare our feasts and rejoice, filling ourselves with the good things Thou didst bestow upon us in such rich abundance? And feasting shall we commemorate before Thee how great were our efforts and how hard we have labored and toiled; how well we deserved Thy bounties and how wisely we dealt with them? Shall we bring into remembrance before Thy face our good works, our marvelous achievements and mighty accomplishments, our charity and brotherly love, in order to prove how worthy we were, in distinction from many around us, of the abundance of Thy grace?

God forbid!

How foolish would be the attempt, for we have corrupted our way before Thee!

How abominable we would become in Thy sight, before Whom no flesh may or ever can glory!

Shall we, then, attempt to remunerate Thee? Shall we bring unto Thee our bulls and goats as a sacrifice of thanksgiving? Shall we take with us to Thy house our money and our possessions and lay them at Thy feet as a reward and recompense for all Thy goodness toward us? Or shall we pledge ourselves, our talents and power, our time and our service, to requite Thee for all the wonders of Thy lovingkindness?

But, O Lord, how shall we bring what is not Thine?

How shall we take into sanctuary a sacrifice of thanks which Thou didst not first bestow upon us?

Is not all the world Thine? Are not the cattle on a thousand hills Thy possessions? Is not all the gold and the silver Thine own? Where shall I search among my possessions for something with which I could increase Thy riches? Nay more. Even I am Thine. My body and my soul belong to Thee, for Thou art the Lord my God. And Thou rightfully requirest of me, that I shall love Thee with all my heart and mind and soul and strength. Thou wilt that I shall serve Thee with all that I am and possess. And if I should most perfectly comply with all Thy holy precepts and keep them to the very last, I would still have nothing wherewith to recompense Thy love and goodness and all the bounties Thou lavishest upon me. I would still be an unprofitable servant and would have accomplished merely that which was required of me! How then could we render unto Thee anything in reward for all Thy benefits toward us?

Lord, our God, how contemptible in Thy sight must be the pretentions of the creature who would remunerate Thee with Thine own! How displeasing in Thy sight must be the man who would offer unto Thee gifts of gold and silver received out of Thine own store!

No, Lord God, Thou art God and Thou alone! All sufficient art Thou in Thyself and no creature can bring ought to Thee to increase Thy great riches!

Thou art the sole Fountain of all good. An outward gift we cannot bring to reward Thy kindness.

Lord, we would bring unto Thee a gift of thanks....

But how shall we?

What shall we render unto the Lord?

How shall we appear before Thee so, that Thou wilt not despise us and cast us off?

What is the sacrifice of thanksgiving that is pleasing in Thy sight and upon which Thou wilt look down in love and good pleasure?

A broken spirit!

A broken and a contrite heart!

It alone can please Thee, Who hast no respect to that which is merely external, Who despisest the foolishness of insignificant and sinful men, as they exalt themselves and would requite Thee for Thy goodness and grace, Who desirest truth in the inward parts....

A broken spirit! A spirit, cured of the stiffnecked pride and haughtiness of sin! A contrite heart! A heart that is crushed and overwhelmed in deep humiliation, because of a deep sense of God's greatness and power, of His righteousness and holiness and of our own insignificance and smallness or corruption and our guilt...

A heart filled with the sorrow after God!

It alone is the sacrifice, O Lord, that is pleasing to Thee!

We will, then, approach Thee, bringing this sacrifice of thanks!

We will acknowledge that Thou only art God and the Fount of all good. We will not rejoice in things but in Thee alone. We will make mention of Thy Name as we consider our filled barns and our bounteous blessings. We will count them before Thee, one by one, not forgetting any of all Thy benefits. And as we count them we will mention the glory of Thy Name, we will sing of the marvel of Thy grace and of the wonder of Thy mercy toward us. We will speak of all Thy virtues to Thee. We will mention all Thy wonders before one another. We will speak of Thy glories and of all Thy wondrous works in the midst of the world....

Lord, our God, we will do so, in humility and contrition of heart and mind....

For we will acknowledge before Thee how helpless we are without Thee, and that only when Thou doest provide for us we can live. It is Thou and Thou alone, we will confess, that didst send the rain and the sunshine, that didst cause the grass to grow and the seed to sprout; it is Thou that feedest us out of Thine hand, that providest bread and water, oil and wine; that carest for us, Thy people, in covenant-grace, that leadest us in ways of joy or of sorrow, of prosperity or adversity; it is Thou that doest all things well. We will confess, O Lord our God, that it was not our power or ingenuity, our labor or toil, our wisdom or efforts that brought even the least of all these things to us. For even these, our talents and power, our labor and efforts, our wisdom and insight, were Thine, Thy gifts to us....

Like all Thy helpless creatures, we all wait upon Thee!

And, therefore, we will not boast in Thy presence!

Nay more.

We will humble ourselves before Thee, O Lord our God, on this day of thanksgiving and confess in dust and ashes our own sin and transgressions and that we had forfeited a thousand times all Thy goodness toward us. For we are guilty in Thy sight. In sin we are conceived and in iniquity we are shaped, and also in the season, now past, in which Thou didst display the wonders of Thy grace toward us, we only could increase our guilt daily. Our transgressions witness against us. Evil we are and evil we did. And, O God, if Thou shouldest mark transgressions and bring into remembrance our sins, how could we stand before Thee? . . . .

Thus, Lord, we will come to Thee, with nothing of self and all of Thee, pleading and boasting on nothing we might be or do for Thee, but only in what Thou hast done for us, clinging, even as we come to Thee to give Thee thanks and praise, to the accursed tree of our Lord Jesus Christ, lest we should be cast out from Thy presence . . . . .

Thus, Lord, we would come.

For we would bring unto Thee the sacrifice of thanksgiving.

And praise Thy holy Name!

But, O Lord, how shall we?

How shall we be able even to bring to Thee this sacrifice of a broken spirit, of a broken and a contrite heart?

We are by nature proud, rebellious, haughty . . . . .

And even while we were speaking unto Thee, words of contrition and humility, words of sorrow after Thee, we felt how hard and stiffnecked we are by nature, how totally incapable of humbling ourselves before Thy countenance . . . . . .

Sinful we are and in darkness. Inclined to maintain ourselves over against Thee, to seek self and our own glory, to forget Thee and trample the glory of Thy Name in the dust. Even while our mouth would speak words of contrition and humility, our heart would exalt itself against Thee. For so deceitful and wicked we are. And we know that Thou demandest truth in the inward parts. Even as the outward sacrifices of bulls and goats, or of our vows and gifts could not please Thee and be acceptable in Thy sight, so Thou hatest the mere word of our lips if our hearts do not humby seek Thee . . . .

And, therefore, O Lord God, even here we are helpless.

We have no humble heart to offer unto Thee!

We cannot appear in brokenness of spirit before Thy face!

Unless even this contrite spirit and heart Thou wilt first bestow upon us by Thy Almighty grace!

And, therefore, Lord, God, we pray Thee: humble all our pride! Renew us by the Spirit of our Lord Jesus Christ! Create within us, even now, a broken heart, filled with sorrow after Thee. Search our hearts and minds, and see whether there is any remnant of this evil haughtiness within us, and cleanse us from all our horrible corruption . . . .

Then, Lord, we will come!

Then we will bring to Thee our contrite hearts, Thy gifts to us!

Then we will thank and praise Thy holy Name for all Thy wonders and the abundance of Thy lovingkindness.

And having brought our sacrifice we will thank Thee still . . . . . .

Praise Thee that we might express our gratitude!

Thank Thee for the offering of thanks we might bring!

And Thine be the glory alone!

Forevermore!

H. H.

THANKSGIVING DAY

Well may the wheels of industry
Desist from work and silent be,
That we may glad and thankfully
Give thanks to God above.

We oft forget the guiding force,
Accept as natural that great source
That leads all on thru destined course.
Can we, then, thankful be?

Should we forget the God that gives
The heart's desires to all that lives?
Not only that but health he gives
Should we not thankful be?

Is it a little that each day
He gives us zeal to tread our way,
Imparts His powers that we may
Resume our walk in life?

Is it a little that we hear,
Each Sabbath Day that word of cheer?
While others live in darkness drear
And grope around in dark.

For numbered gifts as ocean's sand,
For crops and joy thruout the land
Should we not in obeisance stand
On this Thanksgiving Day?

—Contributed.

VAN KRACHT TOT KRACHT

In droeve dagen
Door God gedragen;
In zware stonden
Getrouw bevonden —
Zóó gaat het voorwaarts in 't vaste vertrouwen:
Door dulden en hopen naar 't zalig aanschouwen!

A. W.

MET WELKE MATE GIJ MEET....

Wij hebben vroeger in onze kwajongensdagen wel jongens gekend, die het nooit lieten als ze iemand stiekem een peuter konden verkoopen, of zonder gevaar voor eigen hachje iemand een slag of schop konden geven, maar die moord en brand schreeuwden en jammerden over 't allergruwelijkst onrecht, zoodra ze zelf aan de beurt kwamen en het aan eigen velletje toekwam.

Dr. H. Beets zal het mij niet kwalijk nemen als ik zeg, dat zijn artikel in "The Banner" van 7 Oct. l.l. mij weer aan die kwajongensdagen en aan die bepaalde jongens terug deed denken. Ik bedoel natuurlijk het artikel over het verkoopen van de gebouwen der Eerste Chr. Geref. Gemeente te Sioux Center, Ia. En ik kan niet nalaten de aandacht onzer lezers een oogenblik te vestigen op hetgeen de redacteur van "The Banner" hierover te zeggen heeft. Aanleiding tot zijn schrijven is een bericht, dat onder de oogen van Dr. Beets kwam en waarin vermeld werd, dat op 14 Oct. 1927 de gebouwen bovengenoemd publiek zouden worden te koop aangeboden en door den hoogsten bieder zouden kunnen worden verkregen.

Daarover heft Dr. Beets een klaagtoon aan.

Hij schrijft er over op een wijze, die den lezer den indruk kan geven, dat hij tot tranen toe bewogen was, toen hij de bewuste regelen neerpende. Hij heeft dan ook altijd met meer dan gewone belangstelling de Sioux Center zaak gevolgd. De gemeente van Sioux Center was zijn eerste gemeente, moet de lezer weten en hij was van die gemeente de eerste leeraar. Terloops wordt nog even herinnerd, dat onder zijn herderschap de gemeente groeide van veertig tot honderd en twintig huisgezinnen. En ook wordt even aangeteekend, dat door de bediening van Dr. Beets en 's Heeren barmhartigheid een aantal mannen en vrouwen voor den "Meester" gewonnen werden en thans leiders zijn in gemeentelijk werk. Dit verklaart dan ook de groote belangstelling, die Dr. Beets altijd heeft gehad voor Sioux Center.

En nu had de redacteur van "The Banner" op hoop tegen hoop nog verwacht, dat de strijd tusschen die Eerste Gemeente en de Tweede, die in moeite en strijd haar oorsprong had, in der minne zou worden geschikt. Maar in deze hoop werd Beets teleurgesteld. Een Westersch blad bracht hem het treurig bericht, dat de verkoop der kerkelijke goederen op den bepaalden datum zou plaats hebben.

Daarover nu heft Dr. Beets weenend zijn stem op.

En hij wil een laatste woord schrijven om, indien mogelijk, de broederen in Sioux Center te bewegen, de zaak in liefde te schikken en niet door te gaan met den verkoop der gebouwen.

En hij heeft meer dan een drangreden.

Het is iets ongehoords in de geschiedenis der Kerk, dat twee zustergemeenten in eenzelfde kerkverband zoo in onmin met elkander leven, dat de eene door de macht des zwaards de andere verdrijft uit hare gebouwen! Er mee door te gaan zou een nooit uit te wisschen klad werpen op het historieblad der Christelijke Gereformeerde Kerken. En wie zou het Dr. Beets niet toestemmen? Wat in het Christelijke Gereformeerde kerkverband tusschen de beide gemeenten te Sioux Center heeft plaats gegrepen op 14 Oct., 1927, is een schandvlek voor heel de Kerk, die zich met den naam van Christelijke Gereformeerde Kerken noemt.

In de tweede plaats, aldus Dr. Beets, wordt er door zulk een daad een vuur van haat gestookt, dat niet weer te blusschen zijn zal. En, wie eenigszins met den toestand in Sioux Center op de hoogte is, zal ook dit den schrijver toestemmen. Het komt, menschelijkerwijze gesproken nooit meer in orde in Sioux Center.

In de derde plaats, de Schrift vermaant, dat wij niet met elkander zullen rechten voor het wereldsche gerecht. (Hier gevoelde Dr. Beets toch dat er wel een zalfje over mocht, want hij voegt er aan toe, dat omstandigheden dit ook kunnen gebieden). En als de verkoop nu toch doorgaat is Dr. Beets bang, dat de wereld bittere en spottende woorden van schimp en beschuldiging zal werpen in het aangezicht van alle Christelijke Gereformeerden! Ook deze vrees van Dr. Beets is misschien niet ongegrond.

En eindelijk, het was, toen de redacteur van "The Banner" die woorden schreef nog niet te laat. De verkoop kon nog gekeerd worden en er kon nog een poging gedaan worden, om dien smaad van de Kerken te weren.

Zoo klaagt Dr. Beets over Sioux Center.

't Heeft niet gebaat.

De kerk werd verkocht!

Wij gaan een paar jaren terug.

Een predikant, wiens zaak voor de Synode was geweest, die van alle zijden met groote woorden door hem vijandige medebroeders(?) beschuldigd was geworden van niet Gereformeerd te zijn, in wien de Synode geen grootere schuld had gevonden, dan dat hij een neiging had tot eenzijdigheid (en dan nog wel eenzijdig naar den Gereformeerden kant!), van wien de Synode het getuigenis had gegeven, dat hij fundamenteel Gereformeerd was, werd echter door die medebroeders(?) ook na de Synode niet met rust gelaten.

Hij moest er uit! En het hoe werd ook gevonden!

Hij kwam er uit. De Classis durfde wel aan, wat de Synode niet had durven bestaan. Zij schorste en zette den leeraar af met zijn kerkeraad van bijna dertig ambtsdragers.

Leeraar en kerkeraad beriepen zich op de Synode.

De geheele gemeente, op een betrekkelijk zeer kleine groep na, stond achter hen; ongeveer vierhonderd vijf en zeventig huisgezinnen bleven getrouw aan de Gereformeerde beginselen, zooals de kerkeraad en de leeraar die handhaafden tegenover de classicale hierarchie.

De kleine groep wilde de gebouwen aanstonds hebben.

De gemeente echter meende, dat zij recht had om te blijven totdat de Synode uitspraak had gedaan.

De kleine minderheid ging aanstonds naar het wereldsche gerecht, zonder ooit een poging te wagen, of de

kwestie van de gebouwen ook in der minne geschikt kon worden. Ik heb Beets daarover nooit hooren weenen.

De zaak kwam voor het gerecht.

Als een der voornaamste getuigen schitterde Dr. Beets, die met zijn *periculum in mora* alles wist goed te praten wat anders onverklaarbaar en onverdedigbaar was.

Ik heb toen nooit gemerkt, dat Dr. Beets daar toen in de getuigenstoel ontroerd was, of dat het hem een moeilijke en onaangename taak was, of dat hij onwel werd als het vuur wat al te na aan te schenen werd gelegd, zooals dat b.v. het geval was met Ds. Van Dellen. Ook heb ik toen nimmer zulke jeremiaden in "The Banner" gelezen als dezer dagen uit de pen van Dr. Beets vloeiden in verband met de Sioux Center zaak.

Enfin, de zaak ging naar 't hoogste gerecht.

Naar het document te oordeelen, dat wij ontvingen van dat hoogste gerecht, was zijn uitspraak gegrond op de getuigenissen van Beets, Van Dellen en Bouma (Dr. C.). En aan de kleine groep werd de kerk toegezegd en wat verder bij de vaste goederen der gemeente behoorde.

Goed, wij waren heel niet ongewillig om op fatsoenlijke wijze de gebouwen te verlaten. Als men ons slechts eenige dagen gunde om een behoorlijk onderdak te vinden.

't Was bar winter. 't Vroor dat 't kraakte. En een voet diep sneeuw lag er.

Bovendien was het vlak voor de feestdagen. Alles was reeds klaar opdat we feest zouden kunnen vieren met onze kinderen bij de herdenking van de geboorte van onzen Heiland.

Maar, jawel. Als we gehoopt hadden, dat de andere partij een beetje gemeene gratie in praktijk zou brengen, hadden we buiten den waard gerekend.

Men brak met geweld in de kerk.

Met gehuurde politie.

En men zette ons, die geen onderdak hadden, schoon men zelf wel onderdak had, onbarmhartig in de sneeuw, tenzij onze menschen natuurlijk weer met die andere broeders(?) in dezelfde kerk wilden zitten.

Zoo is de geschiedenis. Dat was ook ongehoord, zelfs in de wereld.

Maar nooit heb ik gemerkt, dat Dr. Beets ontroerd werd, nooit hoorde ik hem klaagliederen zingen. Nooit heb ik toen jeremiaden van hem gelezen.

Doch toen ging het ook niet om eigen velletje. Thans met Sioux Center wel.

Maar denkt Dr. Beets er werkelijk nooit aan, dat de Heere ook in dit leven het onrecht wel wreekt?

Is het wel zulk een groot wonder, als ge terug denkt aan al het onrecht, dat ons is aangedaan, dat de Heere God thans Dr. Beets, als een der hoofdleiders der Christelijke Gereformeerde Kerken, ach en wee doet schreeuwen?

Mocht het slechts tot bekeering leiden en tot boete en berouw stemmen.

Anders gaat het licht straks zeker van den kandelaar in die kerken.

En wij vreezen het ergste.

Zeker is het een donkere bladzijde in de geschiedenis van de Christelijke Gereformeerde Kerken, die Sioux Center zaak.

En zeker is het niet de Geest van Christus, die hen bezielde, die den naren moed hadden om met den verkoop der gebouwen door te gaan. Door dien Geest bezield hadden ze liever alles willen verliezen, dan zulk een blaam te werpen op de Kerken.

Maar we mogen ook niet vergeten, dat het anders uit een natuurlijk oogpunt bezien geheel niet te verwonderen is, dat de Tweede Gemeente zoover is gekomen. En het is mijn overtuiging, dat het al zeer slecht past voor Dr. Beets als vertegenwoordiger der Kerken, om zoo met geween en geklaag de stem op te heffen en aan te manen tot Christelijke liefde. De Christelijke Gereformeerde Kerken gaan immers niet vrijuit in deze zaak!

In 1922 werd, wat thans de Tweede Gemeente is, in 't gelijk gesteld. Er werd toen uitgesproken door de Synode, dat de zeven kerkeraadsleden, die uit hun ambt waren ontzet, onwettiglijk afgezet waren en in hunne ambten moesten worden hersteld. Er werd uitgesproken, dat de gemeente weer zou worden vereenigd en geheel zou staan waar ze stond vóór de afzetting der kerkeraadsleden. Maar waar heel de commissie, die toen der Synode diende van advies, wel begreep, dat de twee helften der gemeente, om redenen, die we hier niet behoeven te noemen, nooit weer samen zouden kunnen leven, werd er tevens besloten, dat indien dit laatste onmogelijk bleek er een tweede gemeente zou worden georganiseerd, en deze door de blijvende gemeente zou worden geholpen met financieelen steun. Ook zullen allen, die toen in die commissie dienden mij wel willen toestemmen, dat de gedachte der commissie, zoowel als der Synode geen andere was, dan dat degenen, die nu in de kerk zitten (de eerste gemeente) er uit zouden gaan en de tweede gemeente zouden worden, terwijl "de ouden," die nu als Tweede Gemeente bekend staan in de kerk zouden blijven en den naam van Eerste Gemeente zouden houden.

Hoe er na de Synode van 1922 geknoeid is zou ik wel kunnen verhalen, want de documenten zijn grootendeels in mijn bezit van heel deze geschiedenis. Doch ik zal dit thans niet doen. Misschien dat ik later nog eens in een uitvoerige geschiedenis deze zaak in het licht geef. Doch het eenvoudige feit is, dat er juist lang genoeg geknoeid is, om "de ouden" te bewegen vrijwilliglijk den naam en de gebouwen er aan te geven, op voorwaarde, dat zij hun deel van de gewaardschatte goederen zouden hebben, naar het aantal huisgezinnen berekend.

Uit deze "ouden" werd dan ook op bovengenoemde voorwaarde een gemeente georganiseerd. De tegenwoordige Eerste Gemeente werkte daaraan mee, totdat het aankwam op het uitbetalen van de som gelds. Toen werd er een spaak in 't wiel gestoken. De Eerste Gemeente weigerde verder te gaan.

Dat was niet eerlijk. 't Was ook insubordinatie.

In 1924 was de zaak weer op de Synode. De "ouden"

werden nogmaals in 't gelijk gesteld. De Eerste Gemeente moest betalen.

Doch deze wilde niet. Dat was weer insubordinatie. Maar de kerk deed niets. Als men wil weet men anders "insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten" wel te straffen. Nietwaar? Hier deed men dat echter niet.

In 1926 was de zaak nogmaals op de Synode.

Die Synode deed alles wat gedaan was, ook in 1922 en 1924 nog eens netjes weer over, alleen maar, de zaak hoegenaamd niet verstaande, kwam ze tot verkeerde conclusies. Wat 1924 uitgesproken had werd grootendeels veroordeeld, en de Eerste Gemeente voor een goed deel in 't gelijk gesteld. Als men de zaak weet en dan het rapport leest der commissie van 1926 door die Synode aangenomen, dan begint het bloed iemand te koken van verontwaardiging.

En dit alles inplaats van de Eerste Gemeente nu eens aan te pakken om hare "insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten"!

Maar toch, wel wat wonderlijk, sprak ook die Synode uit, dat aan de Tweede Gemeente een som van twintig duizend dollars uitbetaald zou worden, twaalf duizend vijfhonderd door de Eerste Gemeente zestig dagen na datum en zeven duizen vijfhonderd door "de Kerk"!

Maar ook die zestig dagen verliepen en van uitbetaling kwam niet.

En waar zal de zeven duizend vijfhonderd van "de Kerk" vandaan komen bij den 1sten Januari 1928?

Is het wonder, dat de Tweede Gemeente dacht: men houdt ons voor het lapje? Wij kunnen maar geduldig wezen en wachten, maar er komt van al die beloften nooit iets?

Zeker, een donkere bladzijde in de geschiedenis der Kerken is de Sioux Center zaak.

En de Kerk is de schuld grootendeels.

Wel mag dan ook Dr. Beets weenen, weenen over zichzelf en over zijne Kerken.

Maar, Dr. Beets, met welke maat gij meet!....

Niet waar? De Heere regeert!

H. H.

THANKSGIVING PROGRAM

Where—Fuller Avenue Protestant Reformed Church.

When—November 24th, 1927.

Time—8 P. M.

Rendered by—Talitha Society.

Consisting of—Miscellaneous Numbers.

Special Feature—Talk by Rev. H. Hoeksema.

Subject: *Our Eyes and Vanities.*

DE REMONSTRANTIE VAN 1610 EN DE DRIE PUNTEN VAN 1924

Een Vergelijking.

I.

Men schreef 14 Januari, 1610.

Het anders weinig genoemde, thans slechts om zijn pijpen vermaarde stadje Gouda, was vereerd met voornaam bezoek. Ergens, de bepaalde plaats van samenkomst schijnt niet vermeld te zijn op 't historieblad, maar ergens in de stad werd een vergadering gehouden, die van groot belang zou blijken te zijn voor de geschiedenis der Gereformeerde Kerken.

Op verzoek van Uitenbogaert, den welbekenden hofprediker van den Prins, den man van wijde en rekbare beginselen en van bewegelijke woorden van menschelijke wijsheid, die woorden kon bezigen om zijn bedoeling te verbergen zoowel als om haar te openbaren en die zelfs den Frieschen Stadhouder een oogenblik gerust wist te stellen aangaande de veel besproken en aangevallen "nieuwe leere", waren er te Gouda samengekomen een veertigtal predikanten uit Noord en Zuid Holland. Wel waren er ook uit andere streken in Nederland verzocht, doch deze waren om verschillende redenen thuis gebleven.

't Stormde in Nederland.

De gemoederen waren in beweging. Er was veel onrust.

Niet omdat de vijand van buiten 't land in gevaar bracht en zijn burgeren verontrustte. Immers, 't was nog pas in 't begin van het Twaalfjarig Bestand, dat ter kwader ure gesloten was met den Spanjool.

Doch de tijdelijke vrede des lands had beroering der Kerken met zich gebracht.

Arminius, de man van fijne beschaving en grondige wetenschap, had als professor te Leiden veler harten weten in te nemen en vele geesten weten te beïnvloeden voor een nieuwe beschouwing van sommige fundamenteele stukken der Gereformeerde leer. En van uit Leiden als een centrum hadden velen de nieuwe leer ingang doen vinden in de harten van 't Gereformeerde volk.

Reeds was Arminius gestorven. Doch zijn geest leefde en zijne leer woekerde reeds voort in de kerken als een niet meer uit te snijden kanker.

Dan, niet aller oogen waren voor het gevaar, dat de kerken bedreigde, gesloten.

Vooral Gomarus, een man van onverbiddelijk Gereformeerde beginselen, die daarom echter ook zelf door Gereformeerden ten slotte slechts "geduld" werd als "eenzijdig Gereformeerd", zag het gevaar, zette de bazuin aan den mond en blies alarm. Velen werden wakker. Men gordde zich aan tot den strijd. Men wilde de aanhangers der nieuwe leer uit den hoek dringen, opdat ze op ondubbelzinnige wijze hun gevoelen zouden openbaren, om hen dan op een bevoegde kerkelijke vergadering naar Schrift en belijdenis te kunnen beoordeelen en behandelen.

Doch de "nieuweren" begrepen, dat voor hen de tijd voor zulk een actie nog niet rijp was. Ofschoon reeds velen de meer verlichte beginselen waren toegedaan, ze wisten zich toch nog verre in de minderheid. Op een kerkelijke vergadering zouden ze zeker het onderspit moeten delven. Op eene overwinning zagen ze nog geen kans. Zij hadden tijd noodig. Er moest eerst nog meer worden gepredikt en gearbeid onder den dekmantel van een Gereformeerden schijn. Want anderen moesten worden gewonnen. Misschien dat er in de toekomst wel zulk een Synode, als de Gereformeerden wilden, zou kunnen worden gehouden. Thans nog niet. Zoolang mogelijk moest zulk eene vergadering worden uitgesteld. Hoe meer tijd ze hadden, om listiglijk hunne beginselen te verbreiden, hoe beter voor hen en hoe grooter hun kans van slagen werd.

Daarom moest er thans olie worden gegoten op de onstuimige wateren van het kerkelijke leven. De menschen, en vooral de Overheid, zonder wier toestemming er immers van het houden eener algemeene synode wel geen sprake kon zijn, moesten overtuigd worden, dat er werkelijk geen oorzaak was om alarm te blazen en zoo de geesten in beroering te zetten als de Gereformeerde leiders dat trachtten te doen.

Daartoe werd deze vergadering te Gouda door Uitenbogaert opgeroepen.

De hofprediker had zijn plannen gereed.

Reeds had hij een concept-acte opgesteld, die aan de Staten van Holland zou worden verzonden. Deze acte werd de vergadering voorgelezen en door haar aangenomen, terwijl tevens besloten werd om haar alzoo in handen te stellen van 's Lands Advokaat.

De Acte kreeg den naam van Remonstrantie.

De opstellers en onderteekenaars en voorts allen, die zich met haar homogeen verklaarden, noemde men Remonstranten.

In die Remonstrantie beklagen de opstellers zich bij de Hoog-Mogende Heeren Staten over den laster, dien men hun nawerpt, alsof zij werkelijk bedoelden iets nieuws in te voeren en verandering in de religie te begeeren. Zij waarschuwen, dat groote zwarigheden kunnen ontstaan, indien aan dien laster geen einde komt en geven te kennen, dat zij hunnerzijds daarom dan ook alles willen doen, wat in hun vermogen is, om zich te zuiveren van den blaam, die op hun naam geworpen is als bedienaren des Goddelijken Woords. Wel hebben zij eenige consideraties en bezwaren tegen sommige punten der leer zooals die door enkele drijvers worden voorgesteld, doch tegen de belijdenis hebben ze geen bezwaar en ze zijn in elk geval gewillig om hunne beschouwingen in het licht der Heilige Schrift te laten beoordeelen. En ze geven ten slotte een omschrijving van hunne beschouwing aangaande de bewuste punten in vijf artikelen.

Deze laatste luiden als volgt:

Art. I.

"Wij gelooven, dat God door een eeuwig en onveranderlijk besluit, in Jezus Christus, zijnen Zoon, eer 's werelds grond gelegd was, besloten heeft uit het geheel menschelijk geslacht diegenen in Christus, om Christus' wil en door Christus zalig te maken, die door de genade des Heiligen Geestes in Jezus gelooven en in dat geloof en in de gehoorzaamheid des geloofs door diezelfde genade ten einde toe volharden zouden en daarentegen de onbekeerlijken en ongeloovigen in de zonde en den toorn te laten en te verdoemen als vreemd van Christus, naar het woord des H. Evangelies bij Joh. 3:36: Wie in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven, en wie den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem."

Art. II.

"Wij gelooven, dat krachtens Gods eeuwig besluit Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld, voor ieder mensch gestorven is, alzoo dat Hij voor allen door den kruisdood de verzoening en de vergeving der zonden verworven heeft, alzoo nochtans dat niemand de vergeving der zonden werkelijk geniet dan de geloovige, naar het woord des Evangelies bij Joh. 3:16: Want zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe; en in den eersten brief van Joh. 2:2: Hij is de verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar voor die der gansche wereld."

Art. III.

"Wij gelooven dat de mensch het zaligmakend geloof van zich zelven niet heeft, noch uit kracht van zijnen vrijen wil, alzoo hij in den staat der afwijking en der zonde niets goeds, dat waarlijk goed is (gelijk inzonderheid het zaligmakende geloof) uit en van zichzelven kan denken, willen of doen, maar dat het noodig is, dat hij van God in Christus door zijn Heiligen Geest worde herboren en vernieuwd in zijn verstand, genegenheden, wil en alle krachten, opdat hij het ware goed recht moge verstaan en bedenken, willen en volbrengen, naar het Woord van Christus: Joh. 15:5: Zonder Mij kunt gij niets doen."

Art. IV.

"Wij gelooven, dat deze genade Gods het beginsel, den voortgang en de volbrenging van alle goed is, ook in zoover de wedergeborene mensch zelf zonder deze voorgaande of voorkomende, opwekkende, volgende en medewerkende genade noch het goede denken, willen of doen kan, noch ook eenige verzoeking kan wederstaan, zoodat alle goede daden of werkingen, die men maar bedenken kan aan de genade Gods in Christus moeten toegeschreven worden. Maar wat de manier van de werking dier genade aangaat, die is niet onweerstaanlijk; want daar staat van velen geschreven, dat zij den Heiligen Geest wederstaan hebben. Hand. 7 en elders op vele plaatsen."

Art. V.

"Wij gelooven, dat die Jezus door een oprecht geloof zijn ingelijfd en overzulks Zijn levendmakenden Geest deelachtig zijn geworden, overvloedige kracht hebben, om tegen den Satan, de zonde, de wereld en hun eigen vleesch te strijden en de overwinning te verkrijgen; welverstaande altijd door den bijstand van de genade van

dien Geest; en dat Jezus hen door Zijn Geest in alle verzoekingen bijstaat, de hand biedt en, zoo zij maar alleen ten strijde bereid zijn en zijne hulp begeeren en in geen gebrek zijn, staande houdt, alzoo dat ze door list noch geweld des Satans verleid of uit Christus' handen getrokken kunnen worden; zie het woord van Christus bij Joh. X: niemand zal ze uit mijne hand rukken.

"Maar of ze door nalatigheid het beginsel van hun zijn in Christus niet kunnen verlaten, de tegenwoordige wereld weer aanhangen, van de heilige leer, hun eenmaal gegeven afwijken, de goede conscientie verliezen en de genade verwaarloozen dat zou eerst nader uit de Schrift moeten onderzocht zijn, eer wij het met volle verzekerdheid onzes gemoeds zouden kunnen leeren."

Het zal zeker niemand, die bovenstaande vijf artikelen leest, verwonderen, dat ze insloegen en een diepen indruk maakten. Ze waren opgesteld om de actie der Gereformeerde leiders tegen de Arminianen te verlammen. En ze waren er wel op berekend om dat doel te bereiken. Immers is de taal in deze artikelen zoo overwegend Gereformeerd, dat men wel moest vragen, tenzij men scherp las: wat hapert er nu toch aan die leer der Arminianen, waarom ze zoo fel moeten worden bestreden en vervolgd? En velen vroegen dit dan ook metterdaad.

Doch over den inhoud en den vorm dezer artikelen later.

Het is ons doel een vergelijking te treffen tusschen deze vijf artikelen der Remonstranten en de Drie Punten van 1924 te Kalamazoo opgesteld, beide wat hun inhoud en vorm aangaat.

Ook Kalamazoo werd in 1924 met veel en voornaam bezoek vereerd. Alleen maar, terwijl de Remonstranten te Gouda geen kerkelijke vergadering vormden, was het te Kalamazoo de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken, die daar vergaderde.

Ook te Kalamazoo werden artikelen des geloofs opgesteld. Alleen maar, terwijl in Gouda de vijf artikelen werden opgesteld door hen, die *werden aangevallen* om hun leer der algemeene genade, *viel men te Kalamazoo aan* op degenen, die de leer der particuliere genade wilden handhaven. En terwijl Gouda vijf artikelen noodig had om de leer der Remonstranten te verdedigen, had Kalamazoo slechts behoefte aan drie.

Wij willen ze, om ze weer levendig voor den geest te stellen, in vergelijking met de vijf artikelen der Remonstranten, hier laten volgen

Art. I.

"Aangaande het eerste punt, rakende de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen, spreekt de Synode uit dat volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Dordtsche Leerregels II, 5 en III en IV, 8 en 9, waar gehandeld wordt van de algemeene aanbieding des Evangelies; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan.

Art. II.

"Aangaande het tweede punt, rakende de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch en in de samenleving, verklaart de Synode, dat er volgens Schrift en Confessie zulk een beteugeling der zonde is. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Artt. 13 en 36, waar geleerd wordt, dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Geref. vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan."

Art. III.

"Aangaande het derde punt, rakende 't doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door de onwedergeborenen, verklaart de Synode, dat volgens Schrift en Confessie onwedergeborenen, hoewel onbekwaam tot eenig zaligmakend goed (Dordtsche Leerregels, III, IV, 3) zulk burgerlijk goed kunnen doen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen, en uit de Dordtsche Leerregels, III en IV, 4, en de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Art. 36, waar geleerd wordt, dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken der Gereformeerde schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan."

Er is, beide wat den vorm en den inhoud betreft, overeenkomst en verschil tusschen deze Drie Punten en de Vijf Artikelen der Remonstrantie.

Beginnen we dan een volgenden keer met het trekken van een vergelijking, D. V.

H. H.

IN MEMORIAM

Den 14n October, 1927, behaagde het den Heere van ons weg te nemen onzen geliefden vader,

Albert Helmus,

in den ouderdom van 49 jaren.

Zwaar valt ons dit verlies, maar wij mogen gelooven dat hij nu is ingegaan in de hemelsche woning, waar een plaats is bereid voor allen die den Heere vreezen.

De bedroefde familie,

Mrs. A. Helmus
Henrietta
Grace
Lucy
Gerrit
Fanne
Jeanette
Hilda.

THE INSTITUTION OF MARRIAGE

Let us direct our attention to those reasonings of Lindeboom which remain.

(Lindeboom)—Is the privilege of voting inherent in the office of believer and does this right always accrue from this office? The Dordrecht Church Order does not take this stand. Fact is that the election of church officers by the members of the congregation is a matter concerning which this church order has nothing to say. It asserts that the consistory can appoint church officers without first consulting the congregation. The failure on the part of the consistory to summon the members of the congregation to co-operate with it (the consistory) in the matter of the election of church officers does not render its election illegal. Whenever the consistory does seek the co-operation of the congregation it does so with appeal to the office of believer, an office in which the believers are placed by the Lord God. In this office the believers shall serve God.

The office of believer may not always and in all circumstances entail upon the believer the right of voting. The execution of this right, however, if requested by the consistory, rests as well as the execution of the right of approbation, upon this offce. If the consistory, when summoning the members of the congregation to exercise their right of voting, directs its summons to the male members of the congregation only, it is slighting the woman in her office.

(Reply)—We agree that in the event the consistory should direct its summons to the male members of the congregation only it would be slighting the woman in her office since it is held by her as well as by the man. However, whereas she is included in the man, the summons to exercise the right of voting is directed to her as well as to her husband. This right she exercizes not, it is true, as an emancipated and self-governing unit of the congregation, but in and through her head and representative, the man. Consequently, it may not be said that the woman is being slighted in her office and prohibited from executing it.

Fact is that Lindeboom again fails to present the proposition which he was laboring to prove. It reads: "The refusal on the part of the authorities in the Church to grant unto the woman the right to assert herself as an emancipated and self-governing unit at the church poll is equal to a disregarding of the woman in her office." This, let it be repeated, is the proposition which Lindeboom *failed to prove*. The proposition is constituted of a charge to the effect that the woman's rights are being infringed upon; that she is not permitted to come to her own in that office in which she has been placed. He who complains that the woman is slighted because of her inclusion in the man is finding fault with God's methods since it was He who included her in the man and forbade her to assert herself in life as one set free. Lindeboom should realize that he is criticizing God and accusing Him of dealing unjustly with the woman. The charge must be withdrawn by all means.

The charge is a conclusion drawn from an antecedent false proposition to the effect that the woman as a member of the congregation is as to her legal status, man's equal. If this were true the charge should have to be maintained.

Lindeboom now proceeds to disqualify the argument to the effect that the modern tendency to emancipate the woman in every department of life renders her enfranchisement in the Church decidedly dangerous. Says he: "From the very nature of the case it follows that this objection does not exist for us who are of the conviction that the woman by virtue of her office should be admitted to the church voting booth. The woman has this right or she has it not. If she has it, by virtue of her office, the Church is duty bound, irrespective of present-day circumstances, to acknowledge this right: and then it is certain that the execution of this right would promote the spiritual well-being of the Church. It will not do, therefore, to extract from present-day circumstances a motive for depriving the woman of her right. Especially do we object to linking up the unchristian emancipation movement, which sets itself against the ordinance of God, with the petition for the co-operation of the female members of the congregation in the election of church officers. This emancipation craze has nothing in common with the request to refrain from continuing to deprive the woman of her right. As to principles and motives there is a vast difference. Fact is, the request is made upon the basis of the ordinance of God exhibited in the calling of the woman unto the office of all believers.

(Reply)—The above reasoning proves conclusively that Lindeboom failed to penetrate to the heart of the subject with which he dealt. As he sees it there is a difference as to principles and motives between the so-called emancipation craze in the world and the request to render the church poll excessible to the woman. Pray, what may this difference be? We assure Lindeboom that there is none. The worldy emancipators clamor for equal rights for the woman. They would destroy the relation of subordination on the part of the woman relative the man and render her an independent and self-governing unit of society.

What now is Lindeboom insisting upon? That the Church grant unto the woman the right to assert herself as an emancipated and self-governing unit of the Church. The only perceptible difference between the so-called emancipation craze in the world and the striving of Lindeboom is the insistence of the former upon the emancipation of the woman in every conceivable department of life. Lindeboom is of the conviction that the emancipation of the woman should be confined to the circle of the institutional life of the Church. What Lindeboom would see happen in the Church is what these emancipators would see happen in every department of life. As to principles and motives, there is absolutely no difference between the striving of Lindeboom and that

of the modern suffragette. When Lindeboom denominated the so-called emancipation craze unscriptural he was denouncing, be it unwittingly, the very practice which he would see inducted into the Church. Yet he asserts that his request is grounded upon the ordinance of God. Preposterous!

Lindeboom is inconsistent. Would he be able to explain why the emancipation of the woman should be confined to the circle of the institutional life of the Church? In other words, if the woman should be set free as a member of the congregation why should she not be elevated to the status of the man within the circle of the life of the family? Because, so Lindeboom would reply, she, the woman, in her capacity of church member is the holder of an office — the office of all believers. To this we would reply that the christian woman is never without a duty, calling, office or work. Also as wife and mother it is her calling to assert herself as one born of God. (The terms *work* and *office* are identical as to meaning.) And what applies to the woman must also be made to apply, to be sure, to every believer. It is his calling to declare the virtues of his God ever and everywhere and in every possible capacity. It is not true that the office of every believer is merely an ecclesiastical affair in which the believer functions only when moving about within the circle of the institutional life of the Church. No matter what department of life he may enter, the believer shall always exhibit the Christ in him.

The woman, then, also in her capacity of wife is a believer and continues to execute her office of all believers within the circle of the life of the family. Now if this office emancipates her within the circle of the institutional life of the Church, why does it not render her a free and emancipated unit of the family?

Lindeboom may reply that the term "office of believer" is a term which should be reserved for that office only which the believer holds as a member of the Church as an institution. Very well. But Lindeboom shall have to admit that the believer in every conceivable capacity is the bearer of a Christian office in which he shall continue to function as king, priest and prophet in Christ twenty-four hours of every day of the week. He (Lindeboom) may signify this say "non-ecclesiastical office" by whatever name he will, the fact remains that it does not differ essentially from the "office of believer" proper. Both root in regeneration. Such being the case it cannot be maintained that the woman may throw off the yoke of the man in one department of life, but not in another. The believer is a member of that organism called Church — the body of Christ. Being a member of this body he possesses life in himself. This life he shall exhibit. He shall do so as a member of both institutions — the Church and the family. So to the woman. Why, now, may she exhibit her light as an emancipated individual in her capacity of church member but not in her capacity of wife and mother? Any attempt at an answer that will stand ends in a failure.

Let it be repeated that Lindeboom failed to keep before his eyes that the relation of subordination on the part of the woman in her relation to the man is grounded upon or rooted in her womanhood. The two cannot be separated, but constitute, as it were, one plant. Whereas the woman cannot undo herself of her womanly properties it follows that even when entering the circle of the institutional life of the Church she continues to submit herself to the will of the man.

It is the plain teachings of Scripture that the dissolution of marital tie and the severing of the relation of subordination and supremacy and subordination of the man and the woman in their relation to each other is accomplished by a modification, not to speak of change or disappearance, of the manhood of the man and the womanhood of the woman. The time will come when they both will be like unto the angels of God. That will mean the cutting through of the relation which the man and the woman now sustain to each other. But why should we continue delineating upon this phase of our subject? Scripture teaches plainly enough that the woman remains subordinate to the man even when entering the circle of the institutional life of the Church. And that settles the matter. Lindeboom should change his mind, admit that he is in error and declare the proposition which he strove to prove, an untruth.

The assertion to the effect that the woman in her capacity of church member is under the man, must not be misconstrued. We are well aware of the fact that in respect to the believer, Scripture speaks of two states and two corresponding modes of existence. The apostle Paul describes them in one of his epistles. The selection reads as follows: "But some man will say, How are the dead raised up? and with what body do they come? Thou fool, that which thou sowest is not quickened except it die: and that which thou sowest thou sowest not that body which shall be, but bare grain, it may chance of wheat or of some other grain: But God giveth it a body as it has pleased him, and to every seed his own body. All flesh is not the same flesh; but there is one kind of flesh of men, another flesh of beasts, another of fishes and another of birds. There are also celestial bodies, and bodies terrestrial: but the glory of the celestial is one, and the glory of the terrestrial is another. There is one glory of the sun, and another glory of the moon, and another glory of the stars for one star differeth from another star in glory. So also is the resurrection from the dead. It is sown in corruption, it is raised in incorruption: it is sown in dishonor; it is raised in glory; it is sown in weakness, it is raised in power; it is sown a natural body, it is raised a spiritual body. There is a natural body and a spiritual body. And so it is written, The first man Adam was made a living soul; the last Adam was made a quickening spirit. Howbeit, that was not first which is spiritual, but that which is natural; and afterward that which is spiritual. The first man is of the earth earthy: the second man is the Lord from heaven. As is the earthy, such are they also that are earthy: and as is the heavenly, such are they also

that are heavenly. And as we have borne the image of the earthy, we shall also bear the image of the heavenly." (I Cor. 15:35-49.)

The above is a reply to those who questioned the resurrection of the dead. The apostle refers these doubters to the vicissitudes of the seed. The grain must die shall it be quickened. When sowed it becomes the victim of decay. There remains however an invisible, unsearchable germ of life, unto which is given a new body urging its way upward through the ground until the new plant is before us. So to the believer: his quickening must be preceded by death. Hence he is made to die — sown as it were — and becomes the victim of a process of decomposition. However, that which is born of God, the regenerated ego, the incorruptible seed, the new man, remains and to this man — the seed — who was sown is given a new body — the glorified body of the resurrection. The resurrected ego comes forth from the grave clothed with a new body, which though glorified does not differ as to species from the one shed. Further, at death the process of sanctification is completed and the ego itself glorified. The resurrected man is the seed which was sown.

The Apostle now draws a comparison between the organism man which was sown and the organism of the resurrection. The former is corruptible, dishonorable, weak and natural; the later, incorruptible, glorious, powerful and spiritual. Our attention is directed to the fact that the lower creation presents a similar variation. There is a difference as to glory between one kind of flesh and another and between the bodies terrestrial and those celestial. All flesh is not the same flesh . . . . There are also celestial bodies and those terrestrial; but the glory of the terrestrial is one and the glory of the celestial is another. The heavenly bodies themselves differ as to glory. There is one glory of the sun and another glory of the moon. Likewise does the glory of the man who dies differ from the glory of the (elect) resurrected man.

The Apostle, then, directs the attention of his readers to two things: The body or organism of the resurrected ego (man) is as to species like unto the organism of the same ego (man) who was made to die. So it is with the various kinds of grain which are sown. God giveth unto each kind of seed his own body. However, the body of the resurrected ego greatly surpasses in glory the body of the same man who died. In the cosmos, then, the apostle discovers the symbols of the two states and the corresponding modes of existence of the elect of God. The entire lower creation, in a word, loudly proclaims the resurrection of the *just.*

That which follows deserves special attention. A comparison is drawn between Adam and Christ; between the first man and the second. It should be borne in mind that it is the natural Adam who is being compared with Christ. The matter to which the Apostle directs our attention is the glorification of the elect. We are not losing sight of the fact that glorification necessarily implies an ethical purging of those glorified.

It is asserted that Adam was made a living soul; that he was natural, of the earth and earthy. The properties of this earthy, sinful man are *corruptibility, dishonor* and *weakness.* The term natural is a signification of his mode of existence. Food, drink and rest were as essential to his well-being as to ours. He was in the need of a helpmeet; was confined to the regions of this earth and subject to its laws. On the other hand, Christ is the Lord from heaven. He was made a quickening spirit and is spiritual. He came to merit for Himself and for those given Him by the Father a mode and state of existence which the Scriptures denominate *glory.*

The Apostle further asserts that as is the earthy such are they also that are earthy; and as is the heavenly such are they also that are heavenly. That is to say, the elect being sons and daughters of Adam bear his image. Their state and mode of existence is similar to his. We shall bear the image of the heavenly. This prediction will be realized in the day of Christ's return and not before. On this side of the grave the believer is, however, brought under the benign influence of the grace of Christ and is made to experience the cleansing power of His blood.

Peculiar to the state of glory is the absence of the belly and of meats (God shall destroy both it and them) (I Cor. 6:13); the absence of the institution of marriage. Scripture further asserts that those in glory shall see face to face, walk by sight, know even as they are known, dwell in the Father's house, walk with Him and be satisfied with His image.

The institution of marriage, then, is peculiar to the natural mode of existence. When Christ shall come to glorify his people this institution shall have served its purpose and be made to disappear. Lindeboom's error is that he would induct into the life of the natural man a freedom peculiar to the state of glory only.

The above mentioned benefits to which the believer will fall heir he now possesses only as a primordial good. This applies equally well to the dissolution of the marital tie and the accruing freedom. The natural earthy man must live the life for which he is adapted. To suppose that the man and the woman would do well if set free, it matters not in what sphere or department of life, is as foolish as to suppose that they would continue to thrive without food. The headship of the man relative the woman is essential to the well-being not only of the institution of marriage as such but of the institutional life of the Church as well.

Let us now apply ourselves to the argument that the woman should not be prohibited from voting because she is a subordinate in the home. It reads as follows: "The relation of subordination on the part of the woman relative the man does not interfere with her right to take a hand in the election of church officers. The son of the home is subordinate to the head of the family — his father — as well as the wife and mother. Nevertheless he votes as well as his father. If the church voting booth must remain closed to the woman it should like-

wise be rendered inaccessible to the son as he as well as his mother is a subordinate in the home."

(Reply)—We will grant, momentarily, that both the mother and the son are subordinates in the home. The question now is whether for this reason the woman as well as the son may assert herself as an independent and self-governing unit of the Church. Scripture has it that the woman within the institutional life of the Church shall submit herself to the will of the man. Hence, Lindeboom's conclusion is unwarranted. The entire reasoning presented above must be set aside as unlawful.

The question cannot be suppressed why Lindeboom did not go to the very limit and conclude that the woman may appropriate unto herself *all* the rights and privileges of the son, also the right of holding office. This latter conclusion is contained in his premises as well as the conclusion that the mother and wife may vote. Lindeboom would reply that Holy Writ does not allow the woman to hold office. No indeed but neither does Scripture permit the woman to pitch herself over against the man at the church poll. The one conclusion is as unscriptural as the other.

The trouble is that the premise from which either of the two above conclusions are drawn is fallacious. Fact is that the relation which any father and a grown-up son sustain to each other is not that of supremacy and subordination. The son having attained to manhood is no longer the subordinate of his father, nor is that father the sovereign head of this son. To the contrary, this son is enjoined by the Lord God to leave his father and his mother and to cleave unto his wife: and they shall be one flesh. Being a man this son asserts himself as an independent and self-governing unit of society and of the Church. The church voting booth this son enters as an independent unit. He does not appear there to express by means of the ballot the judgment and choice of his father. Nor does this father enter the home of his son to take charge of the run of affairs of the son's family. Nowhere in Scripture is it said to *this son:* "Son submit thyself to thine own father, as unto the Lord; for the father is the head of the son, even as Christ is the head of the Church . . . . Therefore as the Church is subject unto Christ, so let the grown-up sons be to their own fathers in everything."

It must be borne in mind that the relation which the wife sustains to her husband differs radically from the relation which the son sustains to his father. The husband and the wife are so related and united as to constitute one flesh, a single cell. This union is so very close that it is said of the woman in Scripture that she constitutes the very flesh of her husband. Says the Apostle: "So ought men to love their wives as their own bodies. He that loveth his wife loveth himself." (Eph. 5:28.) On the other hand, the father is not the head of the son. The two do not constitute one flesh.

Further, the union between man and wife is characterized by permanency. Man and wife are joined together by a tie — the marital tie — which only death dissolves. Father and son, too, are joined together by a tie called parental. This tie, however, is greatly slackened when the son reaches manhood. Then he is enjoined by the Lord God Himself to leave his father and his mother and to cleave unto his wife. The father and the mother shall then relax their hold upon this son and permit him to function as a "Zelfstandig," self-governing (in relation to the parents) unit of society and of the Church.

Marriage, then, in contrast to the union between parents and children, is characterized by a peculiar intimacy, a close and confidential friendship. To this must be added that the martail tie is never slackened as is the parental tie.

Marriage is a divine institution. It is the Lord God who gave unto it its peculiar properties. It is His will that there should be this close and permanent union between man and wife *in order that this institution might serve as a symbol of the union between Christ and His Church and exhibit the peculiar properties of this higher, heavenly union — the properties, spirituality, intimacy and durability.*

Whereas marriage is meant to be an emblem of this heavenly union, of its permanency and its peculiar intimacy it follows from the very nature of the case, that husband and wife must present a united front ever and everywhere and especially within the circle of the institutional life of the Church when entering the company of saints. Such are the plain teachings of Scripture. "Let your women keep silence in the Churches: for it is not permitted unto them to speak; but they are commanded to be under obedience, as also saith the law" (I Cor. 14:34). That is to say, let not the wife pitch herself over against her husband when entering the company of saints but be under obedience that also in this circle the peculiar unity of marriage may be preserved.

Where in Scripture is it said to the grown-up son that he shall keep silence in the Churches and be under obedience? Nowhere. It is the child, the minor, who is commanded to submit itself to the will of its parents. As to the grown-up son, even though he resides in his father's house, he shall enter the voting booth of the Church as a self-governing unit of the congregation. For he has come to years of discretion and is capable and duty bound to fill his place in life and in the Church. The grown-up son at home, living the life of a minor, is an abnormality.

We do not mean to say that the parental tie is severed when the son reaches manhood. However, this tie is loosened, so to say, to that extent as to permit an independent life and conduct on the part of the son. Under no circumstances is the marriage tie loosened. The close union of marriage must abide. An independent life and conduct on the part of either the wife or the husband is in conflict with the very genus of marriage as instituted by God.

It appears that it will not at all do to conclude that the wife may vote as well as the son as both are subor-

dinates in the home. The difference between the parental and marital union renders the conclusion unlawful.

G. M. O.

Niet de Réveil maar de Revolutie zegevierde

Er helpt dan ook geen verbloemen aan, maar metterdaad heeft ten slotte niet de Réveil, maar de grondgedachte van Danton en Robespierre gezegevierd.

Van een regeering bij de Gratie Gods is nu geen sprake meer. *Het is het individualistisch kiesrecht van alle man, straks van alle vrouw erbij,* dat dienst doet als fundament, waarop het Staatsgebouw der twintigste eeuw wordt opgetrokken.

En zoo heeft de Revolutie van 1789 ten slotte schier allerwege, en op geringe exceptie na, ook ten onzent, gezegevierd.—Dr. A. Kuyper, 1918.

"CONCERNING YOU"

Sometime ago in Kalamazoo
A certain Synod gathered, it is true,
To solve a problem, which concerns
Both me and you.

That this is true I long to prove
For was not this a matter rude,
Of subterfuge and cool ado?
Come listen to my parlez-vous.

This you concerns, for well I know,
That we must reap that which we sow,
And if another sows a weed,
Then of that weed we must take heed.

That weed controls, oh yes, you know
And with that weed we, too, must grow;
But, what must be the fruit of such
Who only stand because *she* does?

Wake up! Wake up! And stand alone
And let us know who you may own:
That weed————must burn
And you————must learn.

By subterfuge a weed doth grow,
But oh, how soon it gains control!

A. H. DE BORST.

Onze tijd is een tijd van degeneratie, instee van regeneratie; van een zich losrukken van allen natuurlijken band en door God verordenden regel.

AFGODERIJ IN RUSLAND

Het Russische Sovjet gouvernement heeft onlangs een plan goedgekeurd, dat door een der Sovjettistische atheistische bolsjewieksche professors in de psychiatrie en het hypnotisme te Leningrad werd uitgedacht en voorgesteld. Evenals de oude Romeinen een Pantheon te Rome stichtten om hun vele goden en godinnen in eere en gedachtenis te houden, en de christenvolken later deze mode en dat gebruik hebben overgenomen en nagevolgd in Staat en Kerk, zoo hebben ook de Bolsjewieksche leiders van het half-Westersche en half-Oostersche Russische volk, hunne "nationale" en internationale heilige dagen, hun plaatsen van afgoderij en aanbidding op het Kremlinplein in Moskou, waar de "groote Lenin", de stichter van het Bolsjewieksche Schrikbewind, dat na den val van het Tsarenrijk en van de Kerenski republiek, Rusland onderstboven wierp en Europa beroerde, begraven ligt, en waar zijn tombe door de bezoekers, en bezoeksters niet minder, met "heilige" schuchterheid en eerbiedige vreeze wordt beschouwd, aangeraakt, en gekust.

Ook het "gelijkmakende" en omkeerende Communisme, het godloochenende Bolsjewisme, heeft zijn godsdienst, zijn heilige martelaars en vervolgde profeten, zijn aanbidding van den duivel, gelijk vele andere voor beschaafd-aangemerkt-wordende en progressieve sekten en kringen meer in andere landen.

Wordt de Menschenmoorder en Leugenaar van den beginne, hier aangekleed door zijn aanbidders en vereerders in zwart gewaad of met goud opgesierd, daar een witte das aangedaan of een mijter opgezet, de "bevrijders" van Rusland en van het proletariaat der wereld hebben hem rood opgetooid, en als scepter een hamer en sikkel gegeven. In Italië laat "Lucifer" een bundel roeden met een strijdbijl in het midden voor zich uit dragen door de Fascisten!

Maar, nu is Professor Vladimir Bechteren, van Leningrad, op het moderne, zeer "wetenschappelijke", en lumineuze idee gekomen, om niet het hart of de asch of het doodenmasker van dezen of genen door den dood "vernietigde" revolutie-heilige te vereeuwigen en te verheerlijken, doch hij wil *de hersenen* van zoodanige van de aarde verdwenen "onsterfelijken" en tot het "niet" getransformeerde helden en heilanden prepareeren, en in een tempel doen tentoonstellen. Dan kon het door hun denken en streven van druk en moeite bevrijde nageslacht zien en altoos worden herinnerd aan de bron van waar zijn tegenwoordig geluk ontsproot en opgeborreld was!

Ook deze hersen-pantheon idee ligt geheel in de lijn van het denken en leeren der hedendaagsche dusgenaamde wetenschap in geheel de wereld. Niet alleen in Rusland. De Schrift, Gods Woord, leert ons, dat uit het hart des menschen de uitgangen des levens zijn, en niet uit het hoofd deze openbaringen komen der ziel, al vervult dat hoofd ook een voorname plaats in het menschelijk doen en laten.

En uit het hart van den natuurlijken mensch, — die boos en verdorven is naar de Schrift, die in vijandschap met God en zijn naasten leeft, die onder den vloek ligt van wege de zonde, en op wien Gods toorn rust, die gezet is tot een val, en bewaard wordt tot den dag des oordeels en eeuwigen doems, — komt voort, niet anders dan wat b.v. Markus 7:2 tot 23 ons leert, al durft Ds. Manni, die in DE WACHTER vragen beantwoordt, niet zeggen aan zijn medechristenen die hij als Dienaar des Goddelijken Woords moet onderwijzen in de waarheid, dat menschen buiten Christus en zonder wedergeboorte duivelsch van aard zijn en valsch van hart.

De mensch is geen product van al sterker zich uitzettende, en ten slotte zich verdeelende of barstende oercellen krachtens de leer der Darwinistische evolutie, maar is schepsel Gods, des Eeuwigen en Almachtigen.

Doch, moderne geleerden zonder God, en zonder ziel, en zonder Bijbel, hetzij zij Methodist heeten of Bolsjewist, rekenen nergens anders mede dan wat de ijdele arbeid van door den mensch geroemde maar reeds lang vergane ontdekkers hebben gezegd en geleerd, de een omverwerpende wat de ander voor hem vaststelde; zij zoeken zichzelf en een verdwaasde booze humaniteit; zij dienen niemand anders, bewust of niet, dan den Vader der Leugen en den Vorst der wereld. . . . .

Nu zal binnenkort de Socialistische Sovjet Unie van Russische Republieken dan een Bolsjewieksche afgodentempel stichten voor de aanbidding b.v. van de hersens van Tsjaliapin als deze den weg van alle vleesch is gegaan.

Reeds is "de kern" van dezen nieuwen afgoderijvorm aanwezig, namelijk de hersenen van den toondichter Rubenstein, den wereldberoemden pianist en componist; voorts de hersenen van Dmitri Mendelief, Russisch naturalist en chemist; en die van Alexander Dohni, Russisch schrijver en rechtsgeleerde; allen natuurlijk zuiver in de leer en in "good standing" met de Bolsjewieksche kerk.

De familie van den bekenden Russischen schrijver (graaf) Leo Tolstoi, heeft geweigerd het verzoek van de Russische regeering om de hersenen van dezen wegbereider der revolutie in Rusland af te staan aan het nieuwe pantheon. Doch dat beteekent natuurlijk niets . . . . . .

Maar vorderen we niet snel op den weg der dusgenaamde christelijke beschaving, die ook aan de "ruwe" Bolsjewisten in Rusland niet voorbijgaat; een wetenschappelijke ontwikkeling die naar de vereering der hel voert en op die plaats brengt tot vreugde van den Vorst der duisternis, die deze "verlichting" uitdacht?

Want, behalve niet voor 't lieve-dood-zijn der "Tachtigers", ook door Calvinisten wel geroemd, moet men ook niet schrikken voor de openbare, bewuste aanbidding van den Booze, het liefhebben van het booze, het vereeren van het, bovenal, sexueel uitleven van den nog zoo onbegrepen goddelijken mensch, waarin toch, naar de wijsheid der ten oordeel opgeschreven wereld, toch eigenlijk de ware godsdienst bestaat.

Wordt ook hier of daar op kerkgebouw of in proklamatie de leuze "For God and Humanity" gevonden, dan heeft dat woord "God" geen andere beteekenis dan deïficatie of vergoddelijking van het — naar Gods heilig en onfeilbaar Woord — booze en verdorven natuurlijke IK van den hoogmoedigen den-Almachtige-naar-de-kroonstekenden, al geweldiger wordenden mensch.

De namen en denkbeelden van liberalist, modernist, evolutionist, socialist, communist, atheist, bolsjewist, anarchist en nihilist, worden niet enkel in het Roode Rusland gevonden.

Hun broedplaats en wieg was veeleer de katheder en de studeerkamer van menig professor en wijsgeer-met-een-beroemden-naam, en met een marmeren graftombe later door het dankbare, en op pretjes beluste nageslacht vereerd. En voor fatsoen dat stuivertje verwisselt, voor moderne ontwikkeling die de orde omkeert, niet alleen in het fabrieks- en arbeidersleven, maar in elk opzicht, en niet het minst in het geslachts- en familieleven; alsook in het trotsch "zijn religie" te bezitten, behoeft men geen reisje te maken naar het vroegere St. Petersburg, maar zie men slechts rondom zich, en leze men met door Gods Geest verlicht verstand, de nieuwsbladen van binnen- en buitenland.

Doch, Gode zij dank: Houdt Christus Zijne Kerk in stand, zoo mag de hel vrij woeden!

G. V. B.

ALGEMEEN STEMRECHT

"Algemeen Stemrecht" is de formule van het tegen Gods Souvereiniteit ingaande stelsel, dat het gezag rust in den wil van den Staat, en dat elk ingezetene als lid der Staatsgemeenschap, den wil van den gemeenschappelijken Staat helpt uit te voeren.

Dan hangt de Staat niet van God af, maar is in zich zelf genoegzaam.

God wordt dan principieel geloochend, ook al laat men den godsdienst als privaatzaak vrij.

Werd er ooit een wet door de Kroon voorgedragen in welker "overwegingen" of in welker "tekst" dit beginsel werd gehuldigd, *dan zou hij* (Dr. Kuyper) *zich daartegen met hand en tand verzetten.*—Uit "Evolutie" rede van 1899.

(We weten echter nu wel, dat sedert, ook met goedvinden van Dr. A. Kuyper en de Antirevolutionaire Partij, het algemeen stemrecht, met inbegrip van vrouwenstemrecht, en dat zeer zeker niet naar Anti-Revolutionaire beginselen of Bijbelsche grondslagen, werd ingevoerd in Nederland; daarvoor de "vrijheid" der christelijke scholen werd verkocht; en thans de christelijke vrouwen steeds dringend worden opgeroepen in de pers van "het Kruis" om door middel van het revolutionaire en Godloochenende stembiljet de roode vaan neer te halen en het communisme tegen te houden in Nederland.

G. V. B.

THE SABBATH

The Sabbath was instituted by God at creation. In the book of Genesis after his account of the creation of the heavens and the earth, the sacred historian proceeds as follows: "Thus the heavens and the earth were finished and all the host of them. And on the seventh day God ended his work which he had made; and he rested on the seventh day from all his work which he had made. And God blessed the seventh day and sanctified it; because that in it he had rested from all his work."

No improvement in translation would affect the meaning of these words, which are generally admitted to be a faithful version of the original language. A critical examination of the terms employed, and the light of parallel texts would only confirm the views of the passage which a first reading at once ascertains. Without dwelling at this juncture upon the value of the information here and in the preceding chapter for the first time recorded respecting the origin of the world and of man, let us mark the leading facts as they bear upon our subject.

God rested on the seventh day from all his work which he had made. As the Almighty fainteth not, neither is weary and as the Father worketh hitherto in the production of human spirits and in the maintenance and government of the universe, His rest is to be understood in a sense compatible with the constant activity of the Creator — as a rest not from all work, but from the work specified — a rest of cessation and satisfaction, and not of repose. The word "sabbath" signifies not such a rest wherein one sitteth and doeth nothing, but only a resting and ceasing from that which he did before.

While the creator pronounced all the works of the six days to be very good, He reserved his blessing for the day of rest. "And God blessed the seventh day." When human beings utter words of blessings, they are only helpless petitioners. But it is the practice of God to impart the good which He pronounces with his lips. And He blesses creatures according to their natures; men by bestowing favors which rational creatures can only enjoy. He blesses the animals agreeably to their capacities, opening his hand and satisfying the desire of every living thing. He blesses things without life by making them the means of benefit to living creatures. In these forms did he bless the seventh day. That day was distinguished above the others by being constituted a means of peculiar advantage and happiness.

The seventh day was devoted to sacred use. "God sanctified it." The idea incorporated in "sanctify" as used by the inspired writers, is separation from a common to a holy purpose, consecration to the divine service. Like blessing, sanctification is predicated of beings according to their natures. As all days are God's, and ought to be spent in His work, the sanctification of the seventh in particular would be a meaningless expression, unless it indicated a special appropriation of the day to the worship of God.

The blessing and the sanctification of the seventh day had respect to the divine rest as their reason and cause. "God blessed the seventh day and sanctified it, because that in it he had rested from all his work which God created and made," or as we have it in the Decalogue, "In six days the Lord made the heaven and the earth, the sea and all things therein, and rested the seventh day, wherefore the Lord blessed the Sabbath day and hallowed it." The holy day recalls its occasion. It is designed. It was the purpose of God, that the day which saw the creation finished should be set apart in honor of the great work, or rather of Himself as its Architect.

The institution thus appointed at creation was meant to be a law, right, and blessing to mankind in all time. It was an example addressed to Adam and through him to all his posterity. The arrangement applies to all mankind and that from the beginning of time as truly as does the institution of marriage. The sound of its appointment went through all the earth, and its words unto the end of the world. In paradise God called upon every human being to remember his creator.

Yet there are those who maintain that the law has become obsolete, that it does not remain in full force upon the human family.

Let us now present the scriptural evidence for a permanent Sabbath. We point first of all to the narrative itself of the event considered in its time and place. It cannot be supposed that the sacred writer is there describing what was not to take place until many years after the creation, with imputing unto him the inability to write history and to express his thoughts, or a disregard for truth, inasmuch as he introduced a fact in such a connection and in such terms as naturally lead us to think that it was contemporaneous with the Creator's rest from His work of six days. That an inspired man should so write is an impossibility. The interpretation therefore must be false. How after the light which the transaction of Sin and Sinai had in view of Israel shed on the Sabbath, the words describing it should appear where they are at all, is to be explained only by the fact of its early institution.

A second circumstance that presupposes the primitive appointment of the weekly holy day is the respect which began soon after to be shown for the number seven. The Creator Himself, in denouncing sevenfold vengeance against the person that should take the life of Cain, first employed the number as a signification of perfection. The number was used in the arrangement that the beasts and fowls should be selected by sevens for preservation in the Ark. Further, the periods of plenty and scarcity in Egypt were seven years each. The number seven appears in many other intimations of the will of God down to the time when the Apostle John in the vision of the seven candlesticks, and of one in the midst of them like unto the Son of man.

This use, then, of the number, was no superstitious practice of human device. It was divine speech and it had an important meaning. But that meaning could not

exist in any intrinsic value of that number above others, for it had no such value. The first mention of it in a new application stands in connection in the sacred history with the seventh day on which God rested from the work of creation, and that application is not arbitrary. The sevenfold vengeance, is a vengeance which completes its purpose, sheaths the sword and is satisfied even as the Creator finished His work, rested and was refreshed. The language addressed to Cain had a meaning and was meant to be understood by all. But where is the meaning of "sevenfold" to be found if not in the preceding context? The meaning was the same to Cain as to those who might seek to slay him. And he and they are presented by the historian as having their eyes turned to the same day of rest, blest and sanctified when the world was made. Nor is this all. That marked respect has been shown for the number seven in the first five books of the Bible as well as in the book of Revelation proves that God will have His name remembered, and a seventh day hallowed in all generations.

No less important is the observance by the patriarchs of the weekly division of time. Noah stayed seven days, three several times, before he sent forth the dove out of the Ark. The friends of Job sat down with him seven days and seven nights. We read of the week in the days of Laban and Jacob. And Joseph made a mourning for his father seven days. But whence the regard to periods of seven days? There was nothing in nature to suggest or recommend it for adoption any more than there was some peculiar excellence in the number seven to secure for it a preference above all other numbers. If there had it would have been even more generally observed than it is. No human being would independently have conceived of such a notation of time. No number of human beings could have given it prevalence or perpetuity. History, however, leaves no room for speculation. It informs us that the week was appointed at creation, not by any provision made on the forth day in the lights which were to be for signs and seasons and days and years, but by the example of the creator, who occupied six days in making the world, rested on the seventh, blessed and sanctified that day, not the eighth or following days, on which He rested from creative work. Thus God prescribed to us the same distribution of time, and of its work and rest, no less certainly than if He had written on the phenomena of nature.

From these facts we are led to infer what the week was which Noah and others observed, and why they so regulated their time. The week as defined by the Creator, consisted of six days for work and a day of rest. A day of sacred rest. Such also must have been the week of the patriarchs. It is possible, indeed, for this cycle of time to be observed in some form after its Sabbath had ceased. However, if the seventh day was and still is connected with sacred rites among heathen nations, it is inconceivable that Noah could have forgotten or disregarded so important an alliance. His own piety, the language of God announcing to him that in seven days He would cause it to rain upon the earth, and the warrant which the sacred historian has given us for tracing a connection of cause and effect between the week as originally appointed, and the week as observed by the patriarch, all forbid the supposition that he did not work for six days, and rest and worship on the seventh.

Further the prevalence of public worship implies the obligation and the observance of a Sabbath. There were religious assemblies. Cain and Abel came together for divine service. They were not the only persons present, as appears from Cains postponement of his murderous deed till he and Abel were out of sight of the others in the field. This is the second recorded instance of public worship. In the time of Seth, men began to call upon the name of the Lord. Not that they then for the first time professed religion, as the history proves, but that their profession had become more public. Twice are we told in the book of Job that the sons of God came to present themselves before the Lord, and that Satan, as he has often since done, came also among them. The services on such occasions are mentioned. There were sacrifices and offerings, which formed an important part of ancient worship. Cain and Abel bring offerings. Noah, Abraham, Isaac and Jacob erect altars, and devote victims thereon to Jehovah. Job had instructed many and strengthened weak hands, and where he had done so is intimated in his words, "I stood up and cried in the congregation." Noah was a preacher of righteousness. We read also of the sacraments of circumcision and the passover — and of a priesthood with tithes for its maintenance. As there was a law for the consecration of property and of a certain portion of it to the service of God, it follows that there would be one for the consecration of a certain amount of time to the same purpose. For this worship, places of convocation were requisite. Cain and Abel came together in one place. It is the place of public worship that is favored with the presence of the Lord, from which Satan is said twice to have gone forth, and Cain once and forever. And even more necessary must have been appointed places of worship when men began on a large scale to call upon the name of the Lord.

But set times were also necessary. Order and fixed places demanded them. If the sons of Job had their days of feasting, we cannot doubt that the sons of God had their days for worship. And it was so. There was a day when the sons of God came to present themselves before the Lord. It was in process of time, or rather in the end of days, that Cain and Abel brought their offerings before the Lord. We are informed in the Epistle to the Hebrews that Abel was accepted because he offered in faith; consulting God's will in regard to the matter and circumstances of the service. Cain was blamed not for error as to the time and place, but for the state of his mind, and the bloodless nature of his offering. We can conceive of him observing the appointed day of rest and worship and induced by the customary suspension of labor into compliance with the law and the custom, but we cannot conceive of him leaving his farm on working

days for the purpose of appearing at the altar of God. And the sacred writer has again warranted the conclusion that the time of these offerings was the seventh day. He had already recorded the consecration of this day to rest, and must have known that nothing was more natural than for his readers to take for granted that upon this occasion the day so set apart would be applied to its appropriate purpose.

Our position is further strengthened by the instances of deep piety (on the part of a chosen few) which distinguished this period. We mention Enoch, Noah, Melchizedek, Job, Abraham, Isaac and Jacob, Joseph, Moses and Aaron. It was by the grace of God that they became what they were. That the Sabbath must have been a principal means of fostering this faith by which those elders obtained a good report, appears from the proved necessity of a periodical day of rest and worship to the religion of present days.

There are incidents in the history of Israel in Egypt which give indication of a pre-existing Sabbatism. Moses and Aaron, by the direction and in the name of Jehovah, asked of Pharaoh to let the Hebrews go that they might hold a feast unto God in the wilderness. What the feast was appears from the answer of the king of Egypt to their demand: "Wherefore do ye, Moses and Aaron, let the people from their works? Get you unto your burdens. Behold the people of the land now are many, and ye make them rest (sabbatize) from their burdens." And no sooner had the people gained their liberty than they celebrated "the rest of the holy Sabbath unto the Lord," feasting on the bread of heaven. Before this time and on the very eve of the exode, the Passover was instituted, where the Sabbatic circumcision of *seven days*, "resting from all manner of work" and "holy convocations" are all mentioned as matters with which they were acquainted.

The Sabbath, as instituted at the creation, had a place assigned to it in the moral law given from Sinai. When the Almighty gave forth the law of the Decalogue with His own voice from Sinai, one of the utterances was, "Remember the Sabbath-day to keep it holy. Six days shalt thou labor, and do all thy work, but the seventh day is the Sabbath of the Lord thy God; in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates; for in six days the Lord made heaven and earth, the sea, and all that in them is, and rested the seventh day; wherefore the Lord blessed the Sabbath-day, and hallowed it."

The Scriptures have in various forms done special honor to the law of the ten commandments. Its promulgation was heralded by solemn preparations. "Moses went up unto God and the Lord called unto him out of the mountain. He is instructed to inform Israel of the divine condescension and kindness to be shown unto them in the covenant to be established between God and them, and the necessity of holy obedience on their part, that they might be a peculiar treasure unto Him above all people. He intimates these things unto the people and returns their words unto the Lord. For two days they must sanctify themselves, that they might be ready on the third day, on which Jehovah was to come down in sight of all the people upon Mount Sinai. Death was to be the penalty of going up into the mount, or touching the border of it. "And it came to pass on the third day, in the morning that there were thunders and lightnings, and a thick cloud upon the mount, and the voice of the trumpet exceeding loud, so that all the people trembled. And Moses brought the people out of the camp to meet with God: and they stood at the nether part of the mount. And Mount Sinai was altogether upon a smoke, because the Lord descended upon it in fire: and the smoke thereof ascended as the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly."

In these circumstances of glory and terrible majesty, which made Moses himself say, "I exceedingly fear and quake," did Jehovah proclaim with his own lips the ten commandments. And thus, not only by priority of promulgation, but by the august solemnities attending it, did He distinguish these commandments above the civil and ceremonial statutes which were afterwards pri-communicated to Moses. "These words the Lord spake unto all your assembly in the mount, out of the midst of the fire, of the cloud and of the thick darkness, with a great voice, and he added no more." But in reference "the law of commandments contained in ordinances," it is said: "But as for thee stand thou here by me, and I will speak unto thee all these commandments, and the statutes and the judgments which thou shalt teach them, that they may do them in the land which I give them to possess it."

Nor was this all. The law of the ten commandments uttered by the great voice of God was also written by his own finger. The Law-giver proclaims His eternal law with His own mouth, and wrote it with His own hand. Twice was it so written. It was inscribed on tables of stone, and in this form placed in the Ark, with all the security which incorruptible shittim-wood, and gold overlaid within, without and above could provide. It was, as it were made a part of the throne of God. But no divine voice is heard announcing the laws of a temporary polity, or of a shadowy ritual; they are uttered in the ears of Moses alone. No divine finger traces their written Characters. For this the hand of Moses is deemed adequate. They are committed to no secure and precious casket; but placed beside the Ark, as things ready to be removed.

In all these honors of the *ten words* the fourth commandment fully shared. Prefaced by the same solemnities, attended by thunders and lightnings, spoken by the Divine voice, all its words engraved by the finger of God, and intrusted to the sacred keeping of the ark, who could have any reason to imagine that the Sabbath was a Jewish rite, belonging entirely to a covenant which was to decay, wax old and be ready to vanish away.

The language in which the laws of the Jews are respectively mentioned in several parts of Scripture

agrees with the circumstances mentioned above. Not that the civil and ceremonial laws might be slighted. They are included in the "right judgments and true laws, the good statutes and commandments," which were given them by the hand of Moses. The transgression of them was held to be an act of contempt to the Divine Lawgiver and King, and was visited with severe retribution. The loss of them in the captivity was deplored as one of Israel's chief calamities. Their recovery is promised as one of their greatest mercies. But there are several statements which indicate their inferiority. Thus it is written in Hosea, "For I desire mercy and not sacrifice; and the knowledge of God more than burnt offerings;" and in Jeremiah, "I spake not unto your fathers, nor commanded them in the day that I brought them out of Egypt concerning burnt-offerings and sacrifice; but this thing I commanded them, saying, Obey my voice." We have similar statements in the New Testament: "Woe unto you, scribes and Pharisees, hypocrites: for ye pay tithe of mint, and anice and cummin, and have omitted the weightier things of the law, judgment, mercy and faith. These ought ye to have done, and not to leave the other undone. How different the terms in which the apostles speak of the law of ceremonies and the law of the ten commandments. In referring to the former, the apostle Peter asks, "Now, therefore, why tempt ye God, to put a yoke upon the neck of the disciples, which neither our fathers nor we were able to bear." The apostle Paul says of the law of the ten commandments: "Wherefore the law is holy, and the commandment is holy, just and good. We know that the law is spiritual; I delight in the law of God after the inward man."

Comparing these passages with each other, we arrive at the conclusion that the law of the ten Commandments was honored above the other laws. When we turn to these laws themselves we discover that they belong to a distinct class.

G. M. O.

GOD GELATEN, GOD GEWIJD

God gelaten, God gewijd
Zij uw leven t' allen tijd;
Zonder ophef, zonder praten:
God gewijd, en God gelaten.

God gelaten. Wat Hij doe,
Eer Zijn wegen, kus Zijn roe,
Zonder morren, zonder klagen,
Zonder twijflend reden vragen

God gewijd, van God vervuld;
Wat gij zijt of worden zult.
Waar geplaatst en hoe omgeven,—
Hem uw hart, uw kracht, uw leven!

N. BEETS.

DE PROTESTANTSCHE GEREFORMEERDE GEMEENTE TE KALAMAZOO, MICH., HERSTELD

Aan den avond van den twintigsten October laatstleden werd de Protestantsche Gereformeerde Gemeente te Kalamazoo, Mich., door Gods goedheid hersteld binnen het kerkverband van de Protestantsche Gereformeerde Kerken hier te lande. Nadat in den Dienst des Woords door Ds. G. M. Ophoff, van de Hope Gemeente bij Grand Rapids, Mich., was voorgegaan, waarbij I Johannes 4, de verzen 9 en 11 tot tekst was gekozen, werd de vergadering der gemeente voortgezet en kerkeraadsleden gekozen.

Als ouderlingen werden verkoren: de broeders C. Van der Roest en G. Van Beek; en als diaken: broeder P. Van der Gugten.

Het adres van den scriba des kerkeraads is bij ondergeteekende, 1616 South Rose street, Kalamazoo, Mich.

G. VAN BEEK.

CORRESPONDENTIE

I

Antwoord aan broeder De Mey

We kunnen onzes inziens met een antwoord op de tegenwerpingen van broeder De Mey, voorzoover hij die nog heeft na ons laatste antwoord aan hem, kort zijn.

Wij hebben in hetgeen wij schreven in alle oprechtheid trachten te verstaan wat de broeder ons schreef en daarop een antwoord gegeven. Wij hebben de Schriftuurplaatsen, waarin de broeder meende een zekere algemeene genade te zien naar ons beste weten trachten te verklaren. Wij kunnen, ook als wij nalezen hetgeen de broeder schreef en hetgeen wij hem antwoordden, met den besten wil ter wereld niet zien, dat wij hem op de een of andere wijze verkeerd verklaard hebben. Ook weten wij geen betere verklaring te geven van de Schriftuurplaatsen door den broeder aangehaald. Wij zullen dan ook ons antwoord laten zooals het is. Wij oordeelen, dat dit voldoende duidelijk is. Beter kunnen wij het niet doen, ook niet door in te gaan op hetgeen de broeder thans ons schreef. Wij laten het dus hierbij, tenzij dat de broeder werkelijk iets nieuws opbrengt.

Eerlijk, wij kennen naar de Schrift geen uitwendige goede daden, waardoor een mensch, die door en door verdorven is en een vijand Gods, wiens bedenken altijd vijandschap tegen God is, genade of gunst bij God zou kunnen verwerven.

Wij verwijzen dus verder onze lezers naar hetgeen wij eerder schreven in antwoord aan broeder De Mey en laten het verder aan hun oordeel over.

Doch daarmede zijn wij niet klaar.

Daarmede is ook broeder De Mey niet van ons af.

Hij heeft ons enkele Schriftuurplaatsen voorgehouden, waarin naar zijne meening de Schrift leert, dat er een zekere gunst of genade Gods is over de goddeloozen en verworpenen.

En voor die Schriftuurplaatsen hebben wij een verklaring gezocht en gevonden, waarop niemand iets tegen kan hebben, hij mag het met ons eens zijn of niet.

Doch er is ook een andere zijde.

De broeder viel ons aan en wij hebben ons verdedigd.

Wij willen den broeder nu ook aanvallen en hem vriendelijk verzoeken zich ook te verdedigen in ons blad. Voorzoover wij weten heeft nog niemand ooit een poging gewaagd om die stukken der Schrift, die wij altijd hebben aangehaald ten bewijze, dat er geen algemeene genade Gods is, ook maar op een dragelijke wijze zoo te verklaren, dat ze in overeenstemming kunnen gebracht worden met eenige voorstelling van zulk een algemeene gunst of genade. Wij willen den broeder vriendelijk verzoeken zich nu eens voor die zaak te plaatsen. De plaatsen, die de broeder aanhaalde zijn op ons standpunt niet moeilijk te verklaren, zoodat we de eenheid der Schrift behouden. Wil de broeder dat nu ook eens doen met de hiervolgende Schriftuurplaatsen?

Mal. 1:2-4: "Ik heb u liefgehad, zegt de Heere; maar gij zegt: waarmee hebt Gij ons liefgehad? Was niet Ezau Jakobs broeder? spreekt de Heere; nochtans heb Ik Jakob liefgehad. En Ezau heb Ik gehaat; en Ik heb zijn bergen gesteld tot eene verwoesting, en zijn erve voor de draken der woestijn. Ofschoon Ezau zeide: Wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen wederom bouwen; alzoo zegt de Heere der heirscharen: zullen zij bouwen zoo zal Ik afbreken; en men zal hen noemen: Landpale der goddeloosheid, en een volk op hetwelk de Heere vergramd is tot in eeuwigheid." Neem in verband hiermede Rom. 9:13 en verklaar de beide plaatsen eens in verband met elkander, zooals ook de Schrift het doet. En toon dan aan, hoe ge toch ook daarbij kunt vasthouden, dat de Heere op de een of andere wijze gunst en genade betoonde aan Ezau. Een tekst áls deze heeft dit voor, dat hij zeer duidelijke taal spreekt.

Ps. 1:6: "Want de Heere kent den weg der rechtvaardigen, maar de weg der goddeloozen zal vergaan." Ook hier wordt zeer duidelijke en scherpe taal gesproken, vooral om de tegenstelling. Het gaat b. v. in een woord als dit niet aan om onderscheid te maken tusschen erge en minder erge goddeloozen, zooals broeder De Mey dat eens deed. Er wordt slechts van twee soort menschen en twee wegen gesproken. Een derde soort bestaat hier niet.

Ps. 5:5-7, 10, 11: "Want Gij zijt geen God die lust heeft aan goddeloosheid; de booze zal bij U niet verkeeren. De onzinnigen zullen voor uwe oogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid. Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de Heere een gruwel. Want in hunnen mond is niets rechts; hun binnenste is enkel verderving; hun keel is een geopend graf; met hun tong vleien zij. Verklaar hen schuldig, o God! laat hen vervallen van hunne raadslagen; drijf hen henen om de veelheid hunner overtredingen; want zij zijn wederspannig tegen U." Ook dit is zeer sterke en duidelijke taal. Broeder De Mey kan hier ook niet de fout begaan van te beweren, dat de Schrift hier het oog heeft op een bijzonder slecht soort goddeloozen, om de eenvoudige reden, dat de apostel Paulus zelf een gedeelte hiervan aanhaalt en toepast op alle menschen zonder onderscheid. Zie Rom. 3:9-18. Dus daarvoor wachte zich de broeder. Waar de Schrift zelf de Schrift verklaart is het einde van alle tegenspreking bereikt. Het gaat hier over de natuurlijke menschen, over alle goddeloozen en alle werkers der ongerechtigheid. En er wordt van hen gezegd, dat de Heere ze haat, dat Hij een gruwel heeft aan hen, dat ze voor Zijne oogen niet kunnen bestaan. Nu is het de taak van broeder De Mey om aan te toonen, hoe hiermede in overeenstemming gebracht kan worden, dat de Heere aan diezelfde werkers der ongerechtigheid ook gunstig en genadig is.

Ps. 7:12: "God is een rechtvaardig rechter, en een God, die ten allen dage toornt." De bedoeling is natuurlijk, dat de Heere elken dag toornt en vergramd is op den goddelooze, zooals het Engelsch dan ook zeer juist weergeeft: God is angry with the wicked every day. Ook hier gaat het niet op om te verklaren, dat een zeer bijzondere soort goddeloozen bedoeld worden, want in heel den psalm gaat het over de tegenstelling tusschen de rechtvaardigen en de goddeloozen. Een derde soort menschen kent ook deze psalm niet. En nu moet broeder De Mey eens aantoonen, hoe het mogelijk is van een zekere gunst of genade Gods te spreken in betrekking tot die goddeloozen op welke God elken dag toornt en vergramd is.

Ps. 11:5: "De Heere proeft den rechtvaardige, maar den goddelooze en dien die geweld liefheeft haat zijne ziel." Ook hier is de gedachte zeer duidelijk. De rechtvaardige moet hier wel lijden, veel lijden soms. Maar dit lijden is voor hem een beproeving Gods. Het komt over hem uit Gods liefde, die Zijn kind in de wereld wil kastijden en voorbereiden voor de eeuwige zaligheid. Maar de goddelooze mag veel welvaart hebben, de Heere haat hem toch en ook die welvaart wordt hem toch toegezonden in de toorne en gramschap des Allerhoogsten, die elken dag vergramd is op de goddeloozen. Maar het is broeder De Mey's taak om aan te toonen, waar er in zulk een tekstwoord nog plaats is voor een algemeene gunste Gods waarin ook die goddelooze deelt.

Ps. 14:2-5: "De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij verderven het; zij maken het gruwelijk met hun werk; er is niemand, die goed doet. De Heere heeft uit den hemel nedergezien op de menschenkinderen om te zien of iemand verstandig ware, die God zocht. Zij zijn alle afgeweken; tezamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet een. Hebben dan alle werkers der ongerechtigheid geene kennis, die mijn volk opeten alsof zij brood aten? Zij roepen den Heere niet aan. Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard geworden; want God is bij het geslacht des rechtvaardigen." Ook hier hebt ge hetzelfde verschijnsel. Broeder De Mey is gebonden aan de verklaring der Heilige Schrift zelve, want ook uit dezen psalm haalt de

apostel Paulus aan in Rom. 3:9-18. Hij kan dus niet zeggen, dat er in de dagen, waarin de dichter dit lied schreef bijzondere goddeloosheid heerschte en dat daarom deze woorden niet op alle natuurlijke menschen van toepassing zijn. Naar de Schrift is dit laatste juist wel het geval. En nu zal broeder De Mey eens moeten aantoonen, waar er naar de Schrift dan nog plaats is voor menschen, die in zekeren uitwendigen zin gehoorzamen en zich daardoor de genade of gunste Gods verwerven.

Ps. 17:13, 14: "Sta op, Heere! kom zijn aangezicht voor; vel hem neder; bevrijd mijne ziel met uw zwaard van den goddelooze. Met uw hand van de lieden, o Heere! van de lieden, die van de wereld zijn, welker deel in dit leven is, welker buik Gij vervult met uw verborgen schat; de kinderen worden verzadigd en zij laten hun overschot hunnen kinderen achter." Broeder De Mey moet zich eens indenken op dien verborgen schat, waarmede de Heere den buik der goddeloozen vervult en dan nog eens aantoonen, waar de genade of gunste Gods over die goddeloozen een plaats kan vinden.

Spreuken 3:33: "De vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen, maar de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen." Ook dit is een zeer schoon en duidelijk woord. Het laat geen tweeërlei uitlegging toe, omdat ook hier de tegenstelling getrokken wordt tusschen rechtvaardigen en goddeloozen. Zoomin ge kunt spreken van een bijzondere liefde Gods over bijzondere rechtvaardigen, maar bij deze rechtvaardigen wel moet denken aan alle kinderen Gods, die Hij in genade in Christus aanschouwt en liefheeft; zoomin kunt ge ook spreken van een bijzonder soort van goddeloozen, waarover de vloek komt en op wie de toorn Gods is en blijft, maar moet ge wel denken, ook in het licht van andere plaatsen, waarop we reeds wezen, aan alle natuurlijke menschen, wier bedenken altijd naar het vleesch is en daarom vijandschap tegen God. En nu teekent het woord, dat we juist aanhaalden die goddeloozen en die rechtvaardigen zooals ze in dit leven verkeeren, want immers het gaat over beider huis en woning hier op aarde. In het huis des goddeloozen heerscht de vloek des Heeren. Dat huis mag wel schoon en rijk zijn. Het is dat gewoonlijk wel in deze wereld. Maar hoe rijk en schoon dat huis ook zij, en hoe we hem ook zouden benijden uit natuurlijk en aardsch oogpunt beschouwd, omdat hij in weelde en welvaart zich schier baadt, daar in dat huis is de vloek des Heeren. En aan den anderen kant is het evenzeer waar, dat de zegen des Heeren gevonden wordt in de woning der rechtvaardigen. Het mag een arme hut zijn of een nederige woning, waarin ge den rechtvaardige vindt. Dat alles doet er niet toe, want in die nederige woning is de genade Gods en die woning wordt dus door Hem gezegend. Wil nu broeder De Mey eens aantoonen, hoe naast en bij dien vloek Gods in het huis des goddeloozen ook nog de genade en gunste Gods wonen kan?

Hier, broeder, zijn enkele plaatsen. Deze zijn lang niet alle, want de Heilige Schrift spreekt nimmer andere taal. Maar als het u gelukt om deze Schriftuurplaatsen recht te laten wedervaren op uw standpunt, dan zullen wij u meer plaatsen voorleggen, want, nog eens zij het gezegd, dit heeft nog nooit iemand gepoogd. De Synode van 1924 heeft de leiders der Kerken aangeraden om het leerstuk der Gemeene Gratie in studie te nemen. Maar tot op dit oogenblik heb ik van die studie niets gezien. Natuurlijk hebben wij er naar uitgezien. En wij hebben gewacht op een werk, dat nu eens duidelijk zou aantoonen, dat heel deze taal der Schrift wel in harmonie kan worden gebracht met eene leer, die wil, dat God de Heere, die heilig en rechtaardig is, wel in gunste kan nederzien op degenen, die Zijn Naam vertrappen en Zijn Verbond schenden, die de duisternis liefhebben en de ongerechtigheid doen. Zooals ik zeide, er is van dit alles nog nimmer iets gekomen. Maar als u het eens wilt aanvatten, wij geven u gaarne plaats in ons blad.

Voor één ding willen wij u waarschuwen, eer ge begint. Gij moet niet gaan schrijven, dat ge dit alles wel gelooft, maar dat ge ook gelooft, dat er eene algemeene genade is over de goddelooze menschen, om dan te eindigen met den dooddoener, dat dit een mysterie is, dat wij nooit kunnen begrijpen. Voor dien onzin bedanken wij. Wij stemmen u nooit toe, dat de Schrift ja en neen zegt met betrekking tot dezelfde dingen. Wij stemmen u nimmer toe, dat de Heilige Schrift wit zwart noemt en zwart wit. Wij weigeren volstrektelijk den onzin als een mysterie te aanvaarden, dat de Heere ten allen dage alleenlijk toornt op de goddeloozen en toch ook diezelfde goddeloozen in Zijn gunst doet deelen. God is groot en wij begrijpen Hem niet. Dat is waar. Maar Gods Woord is Zijne openbaring aan ons. In dat Woord spreekt Hij wel van geheimenissen, maar daarin wordt ons niet voorgehouden wat met alle menschelijk verstand ten eenenmale in tegenspraak is. Wat boven ons verstand uitgaat, zie, broeder, dat aanvaarden wij nederig en ootmoedig. Maar als ge ons wilt doen zeggen, dat zwart ook wit kan zijn, dat toorn ook genade is, dat vloek ook zegen is, dan bedanken wij daarvoor. Wij hebben getracht u eene verklaring te geven van de gedeelten der Schrift, die gij ons hebt voorgehouden, eene verklaring, die in overeenstemming is met onze overtuiging, dat de Schrift nimmer leert, dat de natuurlijke mensch zich gunst of genade bij God kan verwerven. Geef gij nu eens eene verklaring van de boven u voorgehouden teksten, die in overeenstemming is met uw beweren, dat de goddelooze wel het voorwerp kan zijn van de gunste of genade Gods.

U hiervoor plaats aanbiedende in ons blad verblijf ik de uwe om de waarheid.

H. H.

II

Aan broeder Hoksbergen

Broeder L. Hoksbergen uit Lynden, Wash., schrijft ons:

Geachte Rev. H. Hoeksema:—

We hebben uwe artikelen over "De Geloovigen en

Hun Zaad" gelezen. Vooral in het laatste artikel stemmen wij met u in met de beschouwing, die u geeft over het verbondsvolk. De verworpenen levende onder Gods verbond zijn geen heidenen, maar eigenlijk gezegd veel minder. Het ergste soort verworpenen heeft men onder het verbondsvolk. Maar om deze nu met Gods ware volk op dezelfde wijze toe te spreken en te behandelen, dat is hetzelfde wat de anderen ook doen en u komt dus weer bij hen terecht, bij het Remonstrantisme.

U spreekt van niet uit het oog verliezen, maar de meesten hebben dit nooit in het oog gehad. U moet eerst maar eens zien, dat u het er in krijgt, en om dan het er in te houden, moet ge het geregeld behandelen. Want het is toch ook niet waar, dat ze in de Schrift zoo worden toegesproken. Lees maar: Ulieden daarentegen zal de Zon der gerechtigheid opgaan. Op sommige plaatsen lezen wij: Gij zijt mijn volk niet. Wij moeten niet uit het oog verliezen, dat bij Israel het werkverbond der leer was: de wet; nu het genadeverbond: het evangelie. Het is ook niet naar de belijdenis. In Zondag 31 worden tweeërlei soort menschen toegesproken en gesproken van tweeërlei behandeling, geloovigen en ongeloovigen. Er is een historisch, tijd-, wonder-, en zaligmakend geloof, 'n uit- en inwendige roeping. Dit alles moet u uit elkander zetten en als u dat niet kunt, dan zijt ge niet wie u wezen moet. Zeg den goddelooze, dat het hem kwalijk zal gaan en den rechtvaardige, dat het hem wel zal gaan, dat vindt ge heel de Schrift door. Ieder moet zijn deel hebben. En of dat nu algemeene genade genoemd wordt of goedheid, ge komt allemaal op hetzelfde neer. Maar het is niet zaligmakend. En als men de algemeene genade in de bijzondere wil opnemen en maken van die twee één, zooals Dr. Janssen zegt, dat Prof. Ten Hoor doet en hij zelf heeft het ook in "De Wachter" geschreven, waardoor u tot de loochening zijt gekomen, dan heeft men het Remonstrantisme. Men houdt dan beide vast: het Gereformeerde en het Remonstrantisme. En het is niets dan een warreboel. De meeste menschen verstaan er niets van. Het is een altijd leeren en nimmer tot de kennis der waarheid komen. Petrus heeft de opdracht gekregen: Weid mijne lammeren, hoed mijne schapen en weid mijne schapen.

Wel, ik denk, u heeft den moed wel om dit in uw blad op te nemen en met antwoord te dienen als 't u blieft. Doe het maar. Het kan misschien nog wat nut doen. Ik veronderstel niet, dat ik onfeilbaar ben.

L. HOKSBERGEN

Lynden, Wash.

Ja, den moed om uw schrijven het licht te doen zien, broeder Hoksbergen, heb ik wel. Ik ben dankbaar, dat ge mijn artikelen hebt gelezen en er althans gedeeltelijk mee kunt instemmen. Dat is al heel wat. Dat geeft mij de hoop, dat we het misschien wel geheel eens zullen worden.

Ik kan niet zeggen, dat ik gevoel alsof het mij gelukt is, uw schrijven geheel en al te vatten. Ik begrijp b.v. niet goed, wat uwe bedoeling is, als u schrijft dat Israel onder het werkverbond der leer is, de wet. Maar ik zal u naar mijn beste vermogen antwoorden.

Uw hoofdbezwaar schijnt te zijn, dat ik allen in de gemeente gelijk wil behandelen. En uwe conclusie daaruit is, dat er dan geen plaats is, om den goddeloozen het wee aan te zeggen, als ik u wel begrijp. Als het niet zoo is, dan antwoord maar weer. Als dit echter wel goed verstaan is, dan wil ik antwoorden, dat u mij niet verstaan hebt. Ik heb immers niet geschreven, dat heel de gemeente verondersteld moet worden uit uitverkorenen te bestaan, maar juist het tegendeel. Wel is het mijn bedoeling geweest er voor te waarschuwen, dat ge heel de beschouwing van Gods Verbond en Kerk niet verliest, door eenvoudig twee groepen, eene van rechtvaardigen en eene van goddeloozen, over te houden. Daarom heb ik geschreven, dat ge u de gemeente organisch moet denken, en dat ge dit organisme moet toespreken en bearbeiden uit het oogpunt van den uitverkoren en herboren kern. En dan wil ik, in antwoord op uw schrijven, er op wijzen:

1) Dat de Schrift dit juist wel doet. Het is waar, de goddeloozen worden in de Schrift niet als rechtvaardigen toegesproken. Dat heb ik ook nooit beweerd. Maar het is wel waar, dat de zichtbare kerk in de wereld als geheel wordt toegesproken en genoemd naar haar geestelijken en uitverkoren kern. Zoo doen de apostelen in het Nieuwe Testament en zoo doen de profeten in het Oude. De apostelen schrijvende aan de gemeenten spreken haar niet toe als een gemengde hoop, maar als geliefden Gods en geroepene heiligen, Rom. 1:7; als de Gemeente Gods, die te Corinthe is, den geheiligden in Christus Jezus, den geroepenen heiligen, met allen, die den Naam van onzen Heere Jezus Christus aanroepen, beide hunnen en onzen Heere, I Cor. 1:2; nog eens weer als de Gemeente Gods, die te Corinthe is, II Cor. 1:1; als de heiligen, die te Efeze zijn en geloovigen in Christus Jezus, Ef. 1:1; als de heiligen, die te Filippi zijn met de opzieners en diakenen, Filippensen 1:1, etc. Ge vindt het nooit anders. Uit den inhoud van hun brieven is wel duidelijk, dat zij niet aan bepaalde personen dachten, maar heel de gemeente aldus toespraken. En met de profeten in het Oude Verbond is het niet anders. Het is altijd Jakob en Israel en Juda, dat wordt toegesproken. Daarom schijnt het soms alsof geheel dat volk aan de grimmigheid des Heeren onderworpen wordt, zoodat er niet één overblijft, terwijl soms terstond daarna weer geheel het volk uitverkoren schijnt. Lees maar Jes. 42:24, 25 en 43:1 v.v. De gemeente van Jezus Christus mag dus niet worden beschouwd en toegesproken als een gemengde hoop zonder meer, maar moet organisch beschouwd als de gemeente Gods.

2) Wil dat nu zeggen, dat ge niets anders aan die gemeente verkondigt dan het eeuwig wel? Ik meen, dat ik het duidelijk had gemaakt, dat dit niet het geval is. Behandelt een tuinier geheel den wingerd alsof hij van alle takken vrucht verwacht? Immers neen. Zoo is het ook met de gemeente. Aan die gemeente moet worden verkondigd, dat ze een volk is door den Heere verlost,

het bondsvolk des Heeren. Aan die gemeente moet worden verkondigd, dat ze verlost werd, opdat ze nu des Heeren lof zou verkondigen. Aan die gemeente moet worden verkondigd het eeuwig wel als ze wandelt in 's Heeren wegen. Maar die gemeente moet ook worden vermaand en bestraft. Die gemeente moet ook verstaan, dat de goddeloozen geen vrede hebben, dat ze geen deel in het rijk van Christus heeft als ze de zonde liefheeft, dat een verschrikkelijk wee hun wacht, die Gods verbond ontheiligen en vertreden. Natuurlijk zal het een of andere element in die verkondiging op den voorgrond treden naarmate de gemeente zich als den Heere vreezend of ook als van de wegen van Gods verbond afwijkend openbaart. Een leeraar mag ook maar niet altijd te hooi en te gras het eeuwig wel en wee verkondigen zonder meer. Zoo doen het de profeten niet. Zoo doen het de apostelen niet. Zoo doet het ook de Heere Christus zelf niet in Zijn zeven brieven aan de gemeenten van Klein-Azië. Er is een groot verschil in inhoud tusschen de brieven aan de gemeenten van Smyrna en Laodicea. Maar dit neemt niet weg, dat br. Hoksbergen geen recht heeft om te concludeeren, dat er geen plaats is voor de verkondiging van het eeuwig wee en den toorn Gods, als ge de gemeente organisch beschouwt en behandelt. Zoo is er immers ook geen conflict met Zondag 31 van onzen Heidelbergschen Catechismus. Het gaat daar over het Woord Gods, over de verkondiging des Evangelies in het midden der gemeente als een sleutelmacht. Het ééne woord des Evangelies moet voor heel de gemeente verkondigd worden, doch altijd zoo, dat het een sleutelmacht is, en dat het binnensluit degenen, die gelooven en zich bekeeren, maar ook buitensluit de ongeloovigen en onbekeerlijken. Met andere woorden, zou dat Woord zoo bediend worden, dat ook de ongeloovigen in hunne conscienties konden gevoelen, dat zij er binnen waren en hoorden, dan zou daarmede ook tevens zijn bewezen, dat het Woord niet recht bediend werd.

3) Dat dit voor de verworpenen en onbekeerlijken geen genade of goedheid of gunst is, moet worden gehandhaafd. Broeder Hoksbergen zegt, dat het er niet op aankomt hoe ge dat noemt. Ik meen, dat het daar juist op aankomt. Want de Heere biedt niet welmeenend genade aan allen aan, laat ook aan verworpenen niet het Evangelie verkondigen in gunst of genade of goedheid, maar opdat de zonde in hen ten volle openbaar mag worden zonde te zijn, tot een verzwaring van hun oordeel, een reuke des doods ten doode.

Als ik broeder Hoksbergen niet heb begrepen, of hem niet heb tevreden gesteld, schrijft hij maar weer.

H. H.

Remember!

THANKSGIVING PROGRAM

Girls' Society

Fuller Ave.

INGEZONDEN

Mijnheer de Redacteur!

Mag ik een plaatsje in de S. B. voor eenige historische opmerkingen?

In de S. B. van 1 Oct. las ik een artikel onder het opschrift: Reden tot Blijdschap. Bijzonder trof mij daarin de zin: "Neen, wij hebben voor die kerken geen hoop. Zij zijn het spoor bijster."

Toen ik dat las ging er een pijnlijk gevoel door mijn ziel. En een stroom van oude herinneringen ging er door mijn hoofd. O, wat is er in die kerken toch wel voor de waarheid gestreden! Men moet die papieren getuigenissen van jaren herwaarts nog maar eens nalezen. Toen men elkander van Joab's hand beschuldigde of zonen van Zeruja noemde. Toen men over "Merkwaardige Documenten" of over het "Verhooren van Eigen Gebeden" artikelen schreef.

Neen, daarover wilde ik ditmaal niet schrijven.

Ik wilde, M. de R., ditmaal iets melden, waarover mijn ziel treurt, eene droefheid, die meer gevoeld werd, toen ik las: Geen hoop meer!

Neen, geen hoop meer voor die kerken! Wel, waarom niet? Juist hierom niet: omdat niemand meer opschrikt of uit zijn bed vliegt als er gevaar is!

En daarover wilde ik, M. de R., iets melden van het verleden en het heden.

Toen, enkele jaren geleden eens een Candidaat bij het Classicaal examen zich een uitdrukking veroorloofde, dat de drie eerste scheppingsdagen perioden geweest waren, ging er een storm van verontwaardiging op onder de broederen. Men vroeg: hoe kom je daar bij? Wat bewijs heb je daarvoor? Geloof je dat? En de arme jongen had geen enkel historisch of geologisch bewijs.

Maar men vloog toen toch uit zijn bed!

Later, toen er gestreden werd over de onzuiverheid van het onderwijs van een professor, moesten zulke precedenten dan ook mede als bewijs dienen voor de onzuiverheid van dat onderwijs.

Eenigen tijd later werd er weer een Candidaat onderzocht door de Classis. Op de vraag: hoeveel ambten zijn er in de Kerk? werd geantwoord: drie. En welke zijn die ambten? Predikant, ouderling en diaken. Alles ging rustig zijn gang. Even later: algemeene navragen. Iemand vraagt: Ik heb wel eens gehoord van een ambt der geloovigen vriend, U ook wel? Antwoord: jawel. Vraag: Zijn er dan vier ambten in de Kerk? Antwoord: Neen. Vraag: Wel, dat moet toch wel zoo zijn? Antwoord: Neen, er zijn maar drie. Vraag: maar hoe zit dat dan? Antwoord: Wel, er zijn maar drie.

En toen was 't ook goed.

Niemand vloog meer uit zijn bed.

En nu moet gij u daarover niet verwonderen, M. de R., want die jongen vertelde juist wat hij geleerd had. Lees maar de rede, die de Prof. in 1924 op de Synode hield en in de "Reformed Herald," Mei 1926, p. 193. En dan begint het een gewoon mensch bijna te draaien, als u al die stellingen leest, waarin wordt verklaard, wat het

ambt der geloovigen niet is. En nog wonderlijker wordt het als ge leest, wat het dan wel is, b.v. "universeel" en dan zeker ook internationaal? En over die stellingen vloog men op de Synode ook niet uit bed. Maar men benoemde dien professor juist om dat te leeren!

En nu lees ik in de "Christian Journal" van 15 Sept. 1927, dat de professor bij de overdracht van het rectoraat weer een rede gehouden heeft over het ambt der geloovigen. En de verslaggever zegt, dat het zeer geleerd en diep was, ofschoon er beweerd werd, dat het ambt der geloovigen niets dan een geestelijk iets is zonder rechten; een overspinnen dus van 1926.

En weer vliegt er niemand uit zijn bed!

Of al de mannen in de kerk er dan mee eens zijn? Wel neen, M. de R. Lees maar eens wat Dr. Y. P. De Jong schreef in "The Witness" van Febr. en Maart, 1925. En dan vooral wat u leest op p. 54 bovenaan over het ambt der geloovigen, zijne institutaire en kerkrechtelijke eigenschappen, juist daarom zoo belangrijk, omdat het citaten zijn van Prof. Dr. Bouwman, Dr. Bavinck, e. a. En lees eens wat Dr. J. Van Lonkhuyzen schreef in Nos. 29 en 30 van "Onze Toekomst," Juli, 1925. Vooral het slot van No. 30. Toen was het tenminste nog strijd. Men vloog nog uit bed! Zeker, die waarschuwende stem in de Kerken toen nog gehoord mogen de ouderlingen nog wel eens overdenken. En of de voorspellingen, toen gedaan, al niet alreede vervuld worden. Denk aan bovengemeld Classicaal geval.

En als U, M. de R., "De Wachter" inziet van 1 Sept. 1927, hoe Ds. Zwier over het ambt der geloovigen schrijft, dan zegt u: hoe is 't mogelijk? Een kerkelijk blad en een professor aan de school leeren zoo geheel verschillend en het volk zwijgt er maar over!

En als u dan eens "De Wachter" van 21 Sept. leest, hoe Ds. Zwier daar juist een aanval doet op hetgeen de professor leert, dan wordt het u een raadsel, dat men maar rustig doorslaapt.

In "The Witness" van Maart 1925 schreef de Prof. een artikel over de dwalingen naar *Rechts* en de dwalingen naar *Links* (de moeite waard om te lezen!) Wonder hoe die professor nu oordeelt over Ds. Zwier, of het een dwaling links of rechts is? In Maart, 1925, weende de professor nog om de dwaling der algemeene genade, hoewel het een dwaling naar rechts was. Zou hij nu ook weenen om de dwaling van Ds. Zwier?

Wel, M. de R., ik zal nu maar eindigen.

Maar ik geef u de verzekering, dat ook mijn ziel treurt bij het bepeinzen van dat verleden en het heden.

Lees nog maar eens weer de artikelen in "The Witness" van Febr. 1924 over "Wij en de Wereld." Wat een ernst! Wat konden wij toen samen strijden!

En nu? Geen hoop meer! Neen!

Och, sprong er maar weer eens iemand uit bed!

Dan was er hoop!

U, M. de R., dankend voor de opname,

J. KUIPER

Grand Rapids, Mich., R. R. 5

CORRECTIE

Eerwaarde Redacteur:

Op pagina 72 van de "Standard Bearer" gedateerd November 1, in de laatste paragraaf van het artikel "Ingezonden" leest men dezen zin: "De Faculteit had van ons een copie van dezen brief gevraagd en ontvangen." Dit is eenigszins foutief. Het moet lezen: Een der leden van de Faculteit had van ons een copie van dezen brief gevraagd en ontvangen.

A. C. BOERKOEL.

Kampen, 30 Januari, 1926.

(Vervolg van p. 72)

Weled. Geb. Heer.

In antwoord op uw schrijven d. d. 11 dezer heb ik de eer u mede te deelen:

1e het is geoorloofd, dat iemand die geen lid is van de Gereformeerde Kerk, tot de Theologische School wordt toegelaten als student en theologie studeert.

Wie candidaats-examen aflegt, moet belijdend lid van een Gereformeerde kerk zijn.

2e Iemand kan theologisch candidaat zijn en zich voor korter of langer tijd niet beroepbaar stellen.

3e Om aan de Theol. School te studeeren heeft men geen verlof van Curatoren noodig. Wie de bul van een gymnasium heeft, wordt door de Hoogleeraren ingeschreven. De examens worden niet door de Curatoren, maar door de Hoogleeraren afgenomen. De Curatoren houden toezicht op onderwijs en wandel der Hoogleeraren.

Hiermede meen ik uw vragen te hebben beantwoord. Ik zend u tevens hierbij het laatste verslag van de Curatoren-vergadering.

Hoogachtend,
Uw dw.
(w. g.) Dr. T. Hoekstra.

Het laat dadelijk zien, dat men in Kampen vanuit een ander beginsel leeft. Deze brief was eigenlijk de basis waarop de Faculteit haar argumenten formuleerde. Dit verzoek van de Faculteit — gepaard met dezen brief — werd naar de Synode gestuurd, en daar aangenomen op advies van het Curatorium. Als de leden der Synode dit geheele advies eens grondig bestudeerd hadden, voordat men er over stemde, wij zijn er van overtuigd dat men het niet woordelijk had aangenomen. Want het beginsel van Kampen strijdt met dat van de Synode. Dit kunt gij zelf wel opmerken als gij het bestudeert.

Nu is het niet ons plan uit te weiden over het beginsel zooals het gehandhaafd wordt in Nederland. Wij willen u kortelijks bepalen bij het standpunt ingenomen bij de Chr. Geref. Kerk. De inhoud van het besluit is tweederlei:

1. Eenig persoon, die in het algemeen aan de gestelde vereischten (der school) heeft voldaan, kan een cursus nemen in de theologische school. M. a. w. zulk een persoon kan de theologische wetenschap bestudeeren.

2. Als zulk een persoon van gedachte verandert (wijl ter studie) en wenscht toegelaten te worden tot den heiligen dienst, als predikant in de Chr. Geref. Kerk, zoo zal hij zich moeten vervoegen naar het Curatorium voor de daartoe noodige examens, en na goeden afloop stelt het Curatorium hem tot candidaat. De kerken worden hierdoor uitgenoodigd dezen persoon te beroepen. Als men eenmaal Candidaat gesteld is door het Curatorium heeft men het volste recht te staan naar een beroep in het kerkelijk genootschap.

Wat het eerste gedeelte van dit besluit aangaat, zij er op gewezen dat men niet duidelijk genoeg is geweest met te stipuleeren, of personen van *niet* Gereformeerden huize ook de theologische wetenschap mogen bestudeeren. Men zal zeggen, dat ligt toch in het besluit zelf opgesloten. Ons antwoord is, een nadrukkelijk, "Neen"! Het tegenovergestelde wel. In het tweede gedeelte van dit besluit staat wel, dat als iemand verandert van gedachte dat hij zich moet vervoegen bij de daarvoor benoemde autoriteiten. Er staat echter niet in het besluit dat zulk een persoon eerst lid moet worden of zijn van een plaatselijke kerk in het kerkelijk genootschap. Het schijnt dus geen vereischte te zijn, dat iemand lid moet wezen van het kerkelijk genootschap aleer hij beroepbaar gesteld wordt. Of de Synode veronderstelt dat degene die een theologische cursus neemt alreede lid van het kerkelijk genootschap is. Nu is dit wel een technische beweging, doch men moet weten hoe de zaken staan.

Wat het tweede gedeelte van dit besluit aangaat, daar zien wij niets anders in dan een verdraaien en een verkrachten van het kerkrecht; het doet ons zien hoe men over de Kerk van Christus denkt. Ons bezwaar is dan ook van kerkrechtelijken aard.

Wat is het geval? Volgens de Ghr. Geref. Kerk wordt een candidaat beroepbaar gesteld door een schoolbestuur. Want wat anders is het Curatorium? Men kan toch niet zeggen dat de leden van het Curatorium — als zij vergaderd zijn — ambtelijk zijn vergaderd, b. v. zooals een kerkeraadsvergadering. En alwaar het Curatorium nu een vergadering is van bestuursleden der school, en in dien zin niet een kerkrechtelijke vergadering is, zoo kan het *nooit* ambtelijk werk verrichten. En dit toch doet het, als het personen beroepbaar stelt voor den dienst des Woords. Het is toch een onloochenbaar feit, dat in kerkrechtelijken zin alleen, de Kerk van Christus door middel van de classis, personen beroepbaar kan stellen. Dit stemt ook geheel overeen met wat de Kerkenordening er van zegt in Art. IV. Lees en herlees dit artikel en wees er persoonlijk van overtuigd. Het is niet zoo, dat de kerkeraad of de classis nu maar eventjes naar het Curatorium kan gaan met de vraag of er nog eenige personen zijn die een beroep wenschen te ontvangen. De zaak staat geheel anders. De persoon, die een opleiding tot den dienst des Woords heeft ontvangen, zal zich uit eigen beweging naar den kerkeraad — waaronder hij ressorteert — begeven, met het verzoek om beroepbaar te worden gesteld. Deze kerkeraad richt zich met dit verzoek tot de classis om den betrokken persoon te onderzoeken naar zijn bekwaamheid. De classis gaat dan over tot het examineeren van den persoon, die na goeden afloop door deze kerkelijke vergadering beroepbaar wordt gesteld. Dan eerst is zulk een persoon candidaat tot den heiligen dienst des Woords. Zulk een persoon wordt dus door de Kerk van Christus beroepbaar gesteld, en zoo indirect door Christus Zelf. Dit is dan ook de eenigste weg. Het is de plicht der Kerk, deze haar ambtelijke roeping na te komen. Het anders te doen en te zeggen, is de ambtelijke verplichting te verzaken en te vertreden. Dat niet alleen, doch het is tevens een veronachtzamen en een versmaden van de taak die Christus als Hoofd Zijner Kerk aan haar heeft toevertrouwd.

In de Chr. Geref. Kerk staan de zaken gansch anders. Uit het genomen besluit der jongste Synode moet een theologisch student zich begeven naar het Curatorium. Nu is het feit — zooals wij alreede aanhaalden — dat dit lichaam geen andere taak heeft dan het regelen van goede studie en het beheeren der finantiën. Onder dit regelen van goede studie verstaan wij het opzien hebben over het onderwijs en den wandel der Hoogleeraren. Eilieve, hoe kan het toch ooit gebeuren, dat zulk een schoolbestuur — niet kerkelijk vergaderd — toch ambtelijk werk doet. Want ambtelijken arbeid doet zij, als zij candidaten beroepbaar stelt. Men beschouwt zulken arbeid toch als een "business transaction". De Synode gaat de kerken er in voor dat men ambtelijken arbeid van de Kerk ontneemt en geeft ze aan geen kerkrechtelijke vergadering. Hierin is de Synode dus wel consequent in het handhaven van de door haar voorgeschrevene beginselen. Want het is toch precies hetzelfde standpunt dat men innam bij het besluit dat een classis een kerkeraad kan afzetten. Het is hetzelfde standpunt dat men handhaafde in den jongsten kerkelijken strijd.

Hebben wij soms te veel gezegd, dat deze beschouwing roomsch is? Waar toch zit de kern van het Gereformeerde kerkrecht in deze beschouwing? Men zal het met een lantaarn moeten zoeken. En zoo handhaaft men hetzelfde beginsel — alhoewel een weinig veranderd — dat de theologie de koningin der wetenschappen is op alle gebied. En op dit pad voortgaande moet men straks komen tot het handhaven van allerlei ongereformeerde beginselen. Als men zich niet meer houdt aan de Schrift en de belijdenis, zal men nog wel erger dingen ontmoeten. Men stelt eigen theorieën boven de Schrift en de belijdenis en wat kan men dan nog verwachten. De kleine luyden — de leden der Kerk — hebben geen gelegenheid en volgens het ingenomen standpunt van de Synode ook niet het vermogen om de stem te verheffen tegen zulke ongerijmdheid. Het is klinkklare pauselijke heerschappij om zoo te willen heerschen over de gemeenten van Christus. Het onrecht dat er gedaan werd en nu nog wordt gedaan roept tot den Heere Sebaoth. Van Hem ook alleen is de uitkomst, en zoo kan Gods volk bidden: "Ja, Heere Jezus, kom haastiglijk."

A. C. BOERKOEL.